

AUGUST, 1937

AVE MARIA
published monthly by
**The Slovene
Franciscan Fathers.**
Lemont, Illinois

in the interest of the
Slovene Franciscan Com-
missariat of the Holy
Cross

Subscription Price:
\$2:50 per annum

Naročnina:
\$2.50 lento.
Izven U. S. A. \$3:00

Management-Upravišтво
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Editor - Urednik
P. O. B. 608,
Lemont, Illinois

Entered as second-class
matter August 20, 1925,
at the post office at Lem-
ont, Illinois, under the
Act of March 3, 1879.
Acceptance of mailing at
the special rate of post-
age provided for in Sec-
tion 1103, Act of October
3, 1917, authorized on
August 29, 1925.

Naročite se na
“AVE MARIA”

ki je glasnik katoliškega življenja slovenskim
izseljencem v Ameriki in porok
zvestove katoliški Cerkvi.

Več svetih maš
se daruje za naročnike našega lista. Najbolj stalna
je pa sv. maša, ki se daruje vsako prvo nedeljo
v mesecu v naši samostanski cerkvi pri
Mariji Pomagaj v Lemontu.

Vsak naročnik

NAŠEGA LISTA JE PODPORNIK VELIKE MISLI
MISIJONSTVA JEZUSOVEGA. ZAKAJ? DOLAR-
JI, KI SI JIH NAMENIL ZA NAROČNINO NAŠE-
GA LISTA, NISO VRŽENI V KOT. KAMENČKI
SO ZA ZGRADBO KRISTUSOVEGA DUHOVNI-
ŠTVA. ZATO JE BILA AVE MARIJA USTA-
NOVLJENA, DA BI V GMOTNEM OZIRU PODPI-
RALA DIJAKE, KANDIDATE ZA DUHOVNIŠKI
STAN. TVOJA NAROČNINA JE SEME, KI NAJ
NEKOČ OBRODIŠ V VINOGRADU GOSPO-
DOVEM. KOLIKO JE DIJAKOV, KI BI RADI
STUDIRALI, PA NIMAJO SREDSTEV. SAMO-
STAN V LEMONTU JE TUDI ŠOLA IN VZGOJE-
VALIŠČE IDEJALNIM FANTOM, KI SO SI ZAŽE-
LELI SLUŽBE ALTARJA. SEDAJ RAZUMEŠ.
NAŠ LIST UTIRA POT TEM ŠTUDENTOM

AVE MARIA

Avgustna štev. 1937—

—Letnik XXIX.

Evangeliji v avgustu

Fra. Martin.

ENAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

PRI ozdravljenju gluhonemega je Gospod uporabil nekatera simbolična znamenja in dejanja: Vtaknil je prste v ušesa bolnikova, dotaknil se je njegovega jezika s slino. Seveda vse to ni bilo potrebno, saj ob drugih takih prilikah Gospod tega ni storil. Gotovo je imel v tem slučaju poseben namen, da bi živo opozoril gluhonemega na milost, ki mu bo podeljena. Na podoben način ima tudi Cerkev od Zveličarja svete zakramente, ki so navezani na določena zunanja znamenja. Ker so zakramenti od Kristusa samega, se Cerkev vestno drži predpisov in ž njo jih moramo držati vsi katoliški kristjani.

DVANAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

O dveh velikih zapovedi beremo v današnjem evangeliju, o dveh tako velikih zapovedih, da krijeta v sebi vse druge zapovedi, to sta zapovedi o ljubezni od Boga in bližnjega. Jezus pripoveduje, kako je neki popotni Samarijan našel na cesti Juda. Bil je potolčen od roparjev. Samarijan se je siromaka usmili in prekrbel vse potrebno zanj, da si je opomogel od velike nesreče.

TRINAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Deset gobavcev stopa pred nas v današnjem evangeliju. Slišimo jih, kako prosijo Jezusa za ozdravljenje. Jezus jih res ozdravi. Dogodilo se je pa, da se je od vseh desetih sa-

mo eden vrnil in se zahvalil za milost ozdravljenja. Pa še ta je bil Samarijan, sin naroda, ki so ga Judje zaničevali. Nehvaležnost drugih ozdravljenec je kot nož presunila Jezusovo srce. Zato je ta evangelij tako glasen poziv nam vsem, da se vedno izkažimo hvaležne za prejete dobrote Bogu in ljudem.

ŠTIRINAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

V lepih besedah nas Jezus pouči v današnjem evangeliju, da ne smemo imeti prevelikih skrbi za časne reči in telesne potrebe, kakor so obleka, jed in pijača. Božji pridigar nas opozarja na to, da Bog s svojim očetovskim srcem skrbi celo za ptice pod nebom in za cvetlice na polju. Koliko bolj bo šele skrbel za svoje otroke, kar smo mi.

PETNAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Danes poslušamo, kako je Jezus srečal pogrebni spreved pred mestom Najm. Velika množica ga je spremljala, zraven so bili seveda tudi njegovi učenci. Rajni je bil edini sin matere vdove, ki je šla z žalostnim srcem za sprevedom in turobno jokala. Že sama izguba sina ji je rezala v srce, še bolj pa misel, da je sedaj izgubljena zanjo zadnja in edina opora v življenju. To je silno ganilo Jezusa, stopil je k žalujoči materi in dejal: Ne jokaj. Potem je ustavil nosače in mladeniča zopet poklical v življenje. Dal ga je materi in ji tako izkazal vso svojo veliko naklonjenost.

Marijina smrt

Šolska sestra.

MARIJI se bliža smrt. Ali se je Mati božja boji? Kaj še! S kakim hrepenjem je pričakuje, saj jo bo zopet združila z ljubljenim Sinom. Marija umira od ljubezni; bolezen, kateri smo radi izvirnega greha podvrženi vsi, se ne sme dotakniti deviškega telesa, ki je bilo tako lep tabernakelj živega Boga. Smrt je ljubi Materi božji dobiček. Z njo Marija ne more ničesar izgubiti — pač pa bo vse pridobila.

V nebesih kronana.

Kako samotna so bila tista tri leta, ko je Jezus hodil po Galileji in Judeji, deleč dobrote. Kako mu je njeno srce sledilo po vseh apostolskih potih — a z njim ni smela. Smela pa je z njim na Kalvarijo. Kako strašne so bile tiste ure, ko so njene trudne noge stopale po poti, oškropljeni s krvjo

njenega Sina! In ko je umiral na križu... In njegova oporoka! Njegove zadnje besede, njegov zadnji pogled, njegov zadnji izdih... O, kako živo se umirajoča Mati božja spominja vsega! Še sedaj ne more pozabiti bolečin, ko mu je izpirala rane, vlekla trnje iz glave. In potem, ko so ji vzeli Gospodovo telo in ga položili v grob! Kako je pogrešala Sina — a vedno upala. Na velikonočno jutro je sicer nehala biti žalostna Mati — postala je Mati Poveličanega in tuptam jo je Sin razveselil z obiskom tiste dni do vnebohoda. O, Mati, vem, vem, da Tvoja ljubezen do Jezusa nima mej in da je ni zmožno opisati nobeno pero — da vročine njenega plamena ne more izmeriti noben zemski toplomer. In glej, Mati, ravno radi tega se čudim: Zakaj nisi takrat, ko je Jezus odhajal z Oljske gore k Očetu, odprla ust in zaprosila Sina: Sin, kam greš brez Matere? Vzemi me s seboj! Kako samotno mi bo brez Tebe! Ali naj še nadalje jem kruh pregnanstva, sama? O, vem, vdana Mati, da bi Ti Jezus ne bil odrekel prošnje, saj Ti si vedno uslišana, a prosila nisi, ker Ti je bila volja božja sveta zapoved. Če hoče Jezus, da še nadalje samevaš na zemlji, da osrečuješ prve kristjane s svojo navzočnostjo, dobro, pa boš vdana in samotna Mati — saj je večnost dovolj dolga, da Te Sin poplača. O Marija, izprosi tudi nam vsaj del tiste vdanosti, ki Te tako krasi in brez katere, se mi zdi, bi Tvoja nebeška krona ne bila popolna.

Je mar težko umirajoči Mariji, ločiti se od bogastva? Saj ga nima! V tuji postelji umira. Tam daleč v Nazaretu je sicer njena hišica — a Mati božja gotovo ne misli na njo.

Kako lep zgled nam vsem! O težko preiškušana Mati, daj tudi nam ljubezni do uboštva! Saj vidiš, kako svet drvi za bogastvom, kako se pehajo in trudijo do smr-

ti. Ljudje se ne boje zločinov in umorov, samo da si pridobe peščico zlata, hišo, avtomobil. Ne dele kruha z reveži, nimajo srca za bližnjega, sebičnost sedi na prestolu v palači in koči. O Mati, poglej doli iz nebes na nas! Natrosi rož zadovoljnosti v uboštvu po vsej zemlji! Kako dovzetna bodo potem naša srca za vse dobro, ko nas ne bo slepilo hrepenenje po mamonu! Kako lahko bomo potem tudi mi zrlí smrti v oči — kot si zrla Ti, Mati ubogih.

In kako enolično je bilo potekalo življenje Gospodovi materi po njegovem vnebohođu. Dan je bil enak dnevu — ena sama nepretrgana veriga dokazov ljubezni do božjega Sina. Svet ni videl v bodoči Kraljici nebes in zemlje ničesar drugega ko starajočo se ženo iz naroda. Tako skrito, tako tiho je živela, da jo je le malo ljudi poznalo. Apostoli so sicer spoštovali Mater svojega Učenika — a kje so bili? Po vsem svetu so se bili razkropili. Tudi Janez, ljubljenec Gospodov, ni mogel biti vedno pri njej. Dolžnost, gorečnost ga je gnala iz kraja v kraj, da pridobi novih zmag Kristusu. Mati božja pa je samevala doma, iz dneva v dan, iz leta v leto . . .

Mati samotna, razkrij nam skrivnost tihega, v Bogu zbranega življenja tvojih zadnjih let na zemlji. O tvoji zorni mladosti sicer vemo nekaj. Poznamo Te kot ženo delavca, srečno Mater betlehemsko, gospodinjo nazareško, trpečo Mater — a tako malo nam je poznana Tvoja starost. In vendar tako zelo potrebujemo tvojega zgleda, tvojega umevajočega srca . . .

Povej nam, Mati, če ti je bilo zelo dolg čas po Jezusu. Seveda ti je bilo, to si lahko mislimo. Kjer je naša ljubezen, tam je tudi srce. Tvoja ljubezen je bila v nebesih, tam je bilo vedno tudi tvoje srce. Kaj pa je naša ljubezen? Kje so naša srca? Namesto, da bi hrepeneli po Bogu, ga ljubili z vsem srcem, pa se obešamo na po-

zemeljsko, ki tako hitro mine. Ko bi moral vendar vsak gib našega telesa izžarevati ljubezen do tvojega Sina, o Mati samotna! Ure in ure in dnevi in leta si preklečala pred Najsvetejšim. Kako neki, da te ni plamen ljubezni povžil, kadar ti je sv. Janez podelil Gospodovo Telo? Najbrž je moral Bog sproti delati čudeže, da te je ohranil pri življenju. Mi smo pa tako mlačni. Tako malo se zavedamo, koga imamo v srcu po sv. obhajilu. Tako malo hrepenimo po Kruhu močnih — ko bi nam bilo morda le treba stegniti roko po njem. Zato smo pa tako slabi! Zato padamo iz greha v greh. Ljubezni do evharističnega Gospoda ni v nas! Ljubezen ni ljubljena . . . Naša ljuba Gospa presvetega zakramenta, prosi za nas: Da tudi mi iščemo sreče pri tvojem Sinu; da tudi mi vzljubimo tiho, v Boga skrito življenje; da se tudi nam "nagnejo sence" v bližini tabernaklja — kot so se tebi, o samotna Mati.

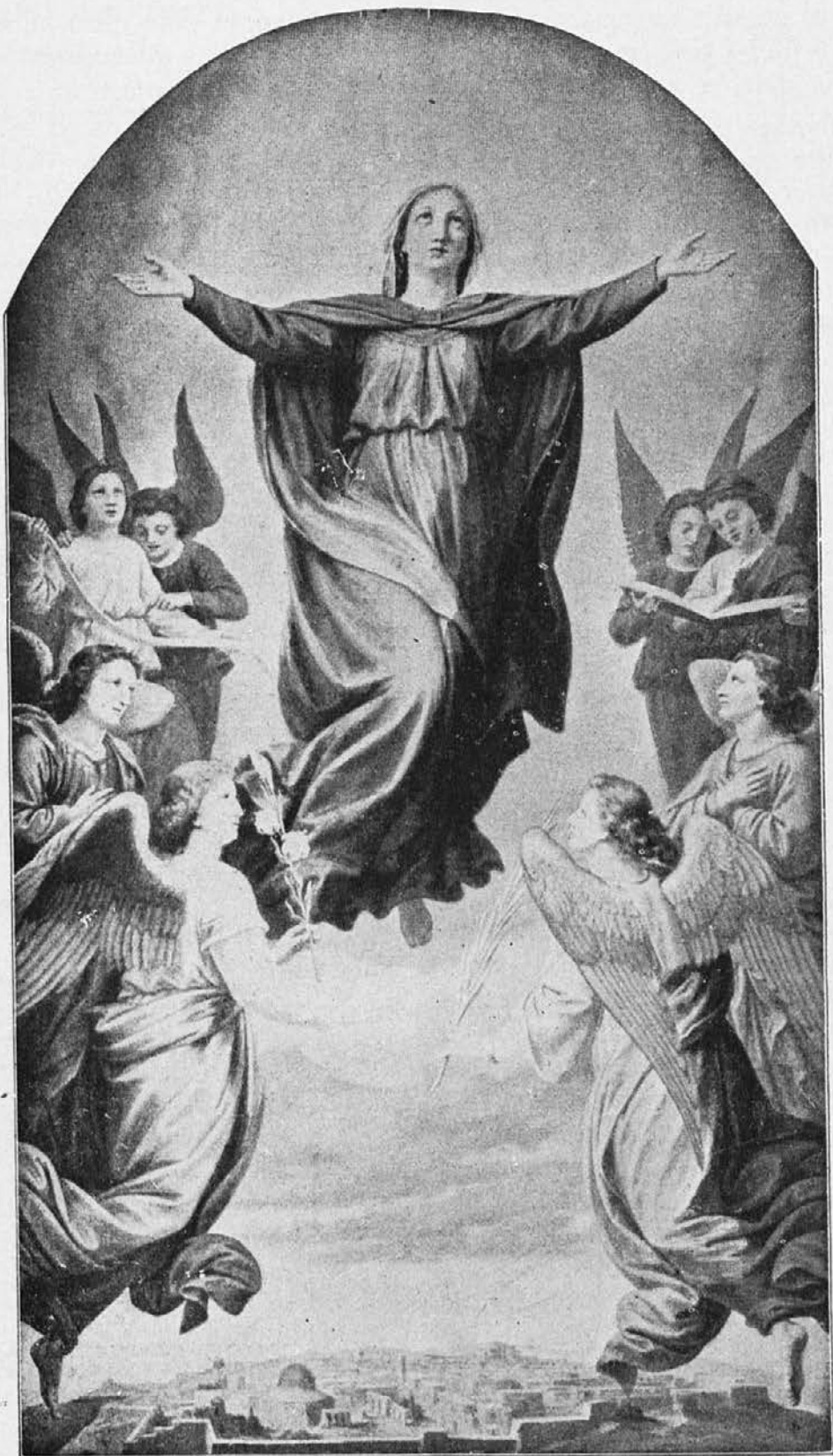
Končno je prišel trenotek ločitve od sveta . . .

V hipu je vse izpremenjeno. Marija ni več uboga judovska žena. V spremstvu Sina prihaja v nebo, da zasede prestol Kraljice. Kaka radost vlada v nebesih! Kako zmagoslavje!

O, angeli božji, hitite,
Zlato ji krono nesite,
Krono Mariji Devici,
Mili nebeški Kraljici . . .

Sвета Мати бо́жья, про́си за нас гре́шники
зда́й и́н об на́ши смр́тни у́ри! Приди́ по нас!

PRED SLUŽBO BOŽJO
na praznik vnebovzeta Marijinega.

P. Evstahij, OFM.

O Marija, Mati sveta,
v slavi Deve blažene,
o Gospa, v nebesa vzeta,
dvignjena nad angele!
Zdrava, Marija! —

Ti si v čednostih velika,
božji je zaklad s Teboj,
čudežnih zaslug odlika
je najlepši praznik tvoj!
Zdrava, Marija!

Venci Tvoji kak žarijo,
o lepote jasni vzor! —
Vsi svetniki Te častijo,
hvali Te krilatcev zbor:
Zdrava, Marija!

Cerkev zbrana, v čast Devici
radostno prepevaj zdaj
in v zahvalo poj Trojici
veličastni vekomaj!
"Zdrava, Marija!"

Most čez Atlantik

P. Bernard.

KDO ne ve, kaj je Atlantik in kje je? Saj smo skoraj do malega vsi, ki beremo list Ave Maria, prijadrali v Ameriko preko Atlantika. Le spomnite se, kako je bilo! Že drugo jutro po odhodu ladje ste videli okoli sebe samo — vodo! Drugi dan: sama voda! Tretji dan, četrti, peti, ves teden in še mogoče nekaj dni čez — zopet sama voda in spet voda! No, zdaj veste, kaj je Atlantik! Tisto morje je, ki nas loči od Evrope, kjer cvete in poje in trpi in stoka — naša domovina!

Ali ste že kdaj slišali, da delajo čez tisto morje most, da se ne bo treba več z ladjo voziti iz Evrope v Ameriko in iz Amerike v Evropo? Niste, kajne da ne? O vedno večjih ladjah pač slišiti, tudi o aeroplanih slišite in berete, da mislijo pričeti z rednim prevažanjem potnikov preko Atlantika. Da, o vsem tem veste, o mostu preko tistega morja pa nič! In vendar bi mi navadni ljudje med vsemi takimi in podobnimi novicami najrajši slišali kaj o takem mostu, da bi se lahko kar z avtomobilom ali celo biciklom peljali na obisk v naš ljubi "stari kraj".

In zdaj morebiti pričakujete, da bom jaz povedal, kdaj bo tak most dodelan in odprt za potovanje. Pa se seveda zelo motite, zakaj brez ovinkov moram povedati, da tudi jaz o takem mostu — nič ne vem... Da po pravici povem: Še sanjalo se mi ni nikoli o njem, kaj šele da bi z odprtimi očmi vedel kaj povedati o njem!

In vendar sem napisal nad ta spis besede: Most čez Atlantik. Nekaj bo vendar treba govoriti o mostu, drugače ne bo imel spis ne repa ne glave.

Res je tako in povem vam, da imam v

mislih tak most čez Atlantik, po katerem hodijo sem in tja naše misli, naše skrbi, naše zveze in naši kulturni stiki med domovino in tujino. Tak most je naredila med nami in domovino preko Atlantika DRUŽBA SVETEGA RAFAELA.

Beseda o Družbi sv. Rafaela nam ne more biti nova. Nekako trideset let je že, kar se bolj ali manj pogosto imenuje to ime med našimi izseljenci v Ameriki in tudi tam doma. Še preden je prišel na dan prvi zvezek letnika našega lista, je že živela in delovala Družba sv. Rafaela tam nekje v New Yorku in je skušala biti DUHOVNI most našim ljudem med domovino in Ameriko. Ni tukaj moj namen, da bi popisoval, kakšne uspehe je imela in koliko dobrega je storila za naše ljudi. Šlo je težko in šlo je počasi — hm, saj je popolnoma enako z vsako dobro stvarjo . . .

Nekaj pa je, kar nas mora ta mesec posebno zanimati. Ob koncu tega meseca bo obhajala Družba sv. Rafaela tam v beli Ljubljani DESETLETNO proslavo in ona zelo želi, da bi mi vsi vedeli za ta njen jubilej.

Zakaj pa DESETLETNICO, ko sem pa zgoraj rekel, da je Družba sv. Rafaela stara že kakih trideset let?

Zato, ker bo zdaj DESET let, odkar je stopila ta Družba v novo življenje in prenesla svoje delovanje iz Amerike domov — v Ljubljano. Takrat se je namreč povrnil iz Amerike v domovino sedanji predsednik Rafaelove Družbe, P. Kazimir Zakrajšek, in je takorekoč vzel Družbo s seboj. V teh letih se je zelo razmahnila in neprestano razširjala svoj delokrog. V teku tega desetletja se je razvila Rafaelova družba v mogočno organizacijo, ki ima neizmeren pomen za slovenske izseljence po vsem svetu.

Zato ta DESETLETNICA nikakor ne

sme neopaženo mimo nas in ne moremo drugače, kakor da velik del pričujoče številke posvetimo temu važnemu dogodku. Nič ne dvomimo, da bomo s tem ustregli našim naročnikom in bralcem, zato rečem ob koncu tega spisa: Berite po vrsti še vse naslednje članke!

Ali je prepozno?

P. Bernard.

KADARKOLI se med seboj pogovarjamo o tistem živahnem delovanju Rafaelove družbe, ki slišimo in bremo o njem zadnje čase, se nas poloti neko sentimentalno — resignirano občutje, češ: prepozno, vse prepozno . . . Prepozno vsaj za nas Amerikance. Kar smo, to smo — nihče nas ne bo več dosti pre naredil. Nihče nam ne more več kaj prida pomagati, nihče ne bo pri nas več posebne pomoči dobil. Zavoljo nas je že precej vseeno, če Rafaelova Družba zida most čez Atlantik ali ne...

Tako nekako govorimo med seboj in naša srca se le za silo navdušujejo ob pozivih in klicih in vabilih Rafaelove družbe v Ljubljani . . .

Težko je izreči obsodbo nad takimi besedami. Izrazi: Prepozno, zamujeno, zakasnelo . . . tehtajo v naših razmerah zelo veliko. Da, če bi Rafaelova družba zaživela tako življenje in razvila tako delovanje pred TRIDESETIMI leti, o, takrat bi pomenila nekako toliko, kolikor pomeni človeku trideset let življenja. Zdaj začeti med nami in domovino plesti tesne in prsrčne zveze, je pa nekako toliko kot bi oče dejal tridesetletnemu sinu pastirju: V šolo te bom dal, da bo enkrat kaj iz tebe . . . Malo, malo je takih, ki bi sedli s tridesetim letom v šolske klopi . . .

Pa naj bo tako in podobno govorjenje še tako utemeljeno na videz, kljub vsemu temu ne sme DESETLETNICA Rafaelove družbe brez vsega mimo nas. Bodimo še tako odtujeni domovini po vsem svojem zunanem življenju in ravnanju, v srcu smo le še vsi od kraja navezani na domovino in naše duše vedo, da je v njih še najmanj pol sveta od tam, kjer nam je tekla zibelka.

Morebiti bomo v zadregi, ko bo treba misliti na to, kaj bomo ob DESET LETNICI v Ljubljani povedali Rafaelovi družbi. Morebiti ne bomo imeli skoraj nobene želje, ki bi jo položili njej na srce. Morebiti nam bo celo silila na jezik beseda obtožbe, ne na naslov Rafaelove družbe, pač pa na naslov domovine, ki se ni pobrigala, da bi bila POPREJ poskrbela za kako zares delavno Rafaelovo družbo. Morebiti, pravim. Ali kljub vsemu temu si ne bomo mogli utajiti, da nas živahno delovanje Rafaelove družbe v Ljubljani SRČNO VESELI.

Saj nas navzlic tridesetletni in višji ameriški starosti še ni prevzela tako visokoletna sebičnost, da bi pod besedo IZSELJENCI ne mogli razumeti drugega ko — same sebe. O, če je pred nekaj desetletij naše izseljenstvo pomenilo skoraj samo Ameriko, pa že precej časa sem ni več tako. Ko je takrat pomislil naš človek doma, če bi mu ne kazalo iti v široki svet, mu je prišla na jezik skoraj samo ena beseda: Amerika! Danes so stopile na njeno mesto najrazličnejše druge besede: Srbija, Nemčija, Francija, Holandija, Belgija, Kanada, Argentina, Brazilija, Avstralija, Perzija...

Na vse vetrove se spušča naš narod. Povsod si skuša ustanoviti košček domovine. Na vse kraje in na vse štiri vetrove jim skuša Rafaelova družba od časa do časa poslati nekaj domovinske toplote. Od vseh strani jih skuša vsaj z materinsko skrbjo zbrati okoli sebe, če že ne v resnici,

kakor tisti pesnik, ki je napisal za uvod svojim pesmim:

Raztresene sem ude zbral . . .
Ne vseh, a kdor pregleda te,
spozna mi glavo in srce!

O, prepričan sem: Ko bi mi mogli biti pričujoči pri DESETLETNI proslavi in izseljenskem zborovanju v Ljubljani in na Brezjah zadnje dni tega meseca, in bi videli "raztresene ude" našega naroda, bi pregledali vse po vrsti in bi spoznali glavo in srce Rafaelove družbe. V tistem spoznanju bi vzdiknili: Rafaelova družba? Saj to smo — mi, saj v njeni glavi in njenem srcu živimo, trpimo in umiramo — mi . . .!

Zato le čitajmo vabilo Rafaelove družbe, ki ga prinaša naslednji članek!

Domovina kliče

(Iz junijske številke izseljenskega lista
"Rafael".)

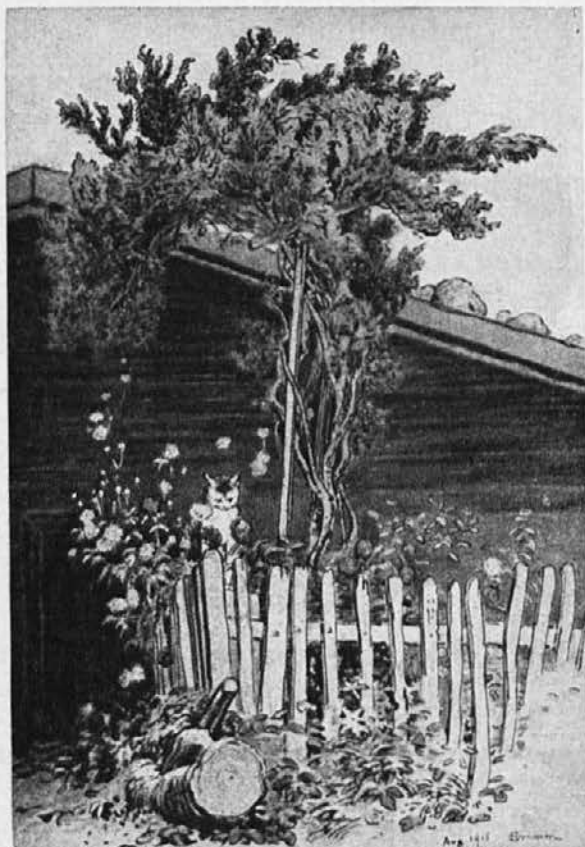
SRCA in misli nad pol milijona naših dragih rojakov, raztresenih po širnem svetu, hite v domovino, ko so zvedeli, da obhaja letos 22. avgusta Rafaelova družba 10letnico obstoja.

Vsi tisti rojaki, ki poznajo nesebično in velikopotezno delo naše družbe, ki je vedno in povsod pomagala in se borila za pravice naših izseljencev, se je oklepajo kot otroci svoje matere in so ji za ves trud tudi hvaležni. Mnogi so se odločili, da pohite na to proslavo. Žrtvovale bodo marsikaj, nekateri si bodo pritrgali pri hrani, obleki, pijači in tako dalje, samo da bodo še enkrat obiskali naše Brezje in sorodnike. Kdo bi mogel popisati vsa nežna čustva, ki se bodo porajala v srcih naših rojakov, ko bodo stopili na rodno zemljo in pod domači krov! Domovina, ti si kakor zdravje! Po tebi hrepeni srce in misel nate omami slehernega našega izseljenca, ki biva pod tujo streho in si s tru-

dom služi skorjico vsakdanjega kruha.

Vsi tisti naši izseljenci pa, ki jim ni dano, da bi mogli dati vsaj za nekaj tednov slovo tujini, bodo pa prav gotovo v duhu 22. avgusta pri nas v domovini.

Obhajanje 10letnice kake ustanove še ne pomeni mnogo, zlasti še v sedanjem času, ko smo tega že vajeni. Toda deset let trdega dela, ki ga ima letos za seboj Rafaelova družba, ki skrbi v imenu vsega slovenskega naroda za nad pol milijona slovenske krvi, da nam ne

utone versko, moralno in narodno v valovih tujine, to je veliko. O tem delu bi lahko napisali debele knjige. Več ko te besede govorijo debeli kupi aktov, dopisov, prošenj in tako dalje, ki jih skrbno hrani Rafaelova družba in ki bodo še poznim rodovom živ dokaz, da je imela in ima družba dobro srce za naše izseljence.

Kako cenijo oblasti delo naše Rafaelove družbe, je najlepši dokaz to, da je pokroviteljstvo nad proslavo prevzel minister dr. ANTON KOROŠEC, ki je vedno kazal veliko razumevanje za naše izseljence. Prav tako pa tudi sedanjí ban dr. MARKO NATLAČEN, ki visoko

ceni ves trud in žrtve Rafaelove družbe, ki jih ima pri skrbi za naše rojake v tujini.

Proslave se udeležijo tudi vsi trije slovenski škofje in mnogi odličnjaki.

Po proslavi, ki se vrši 22. avgusta na Brezjah in v Ljubljani, bo pa 23. avg. 11. slovenski izseljenski kongres v slavnostni dvorani banske uprave v Ljubljani.

Dragi izseljenci! Že zdaj vas prosimo, da se za ta kongres dobro pripravite. Prosimo vas, da pošljete kmalu vse predloge, prošnje, pritožbe, ki so vam na srcu, Rafaelovi družbi v Ljubljano, da jih bo predložila kongresu. Temu pozivu naj se odzovejo vsi naši izseljenci po vseh delih sveta. Vse naj bo pisano samo na eno stran pole, razločno, opremljeno z društvenim pečatom. Prosimo vas, dan nam poročate o vaših razmerah in željah, ki jih imate, da se bo začela domovina za vas bolj zanimati in vam tudi pomagati.

Kakšen pa je list "Rafael"?

P. Bernard.

V PREJŠNEM članku ste brali poziv in vabilo Rafaelove družbe, ki ga je v svoji junijski številki prinesel izseljenski list "Rafael".

Zdaj vas mogoče zanima več zvedeti o tem listu. Drage volje vam bom povedal o njem, kolikor je mogoče o taki stvari povedati v kratkih besedah.

List "Rafael" izhaja v Ljubljani kot mesečnik. Sam pravi, da je glasilo Rafaelove družbe. Zunanjo obliko ima nekako tako kot starokrajski "Domoljub". Navadno šteje vsak mesec osem strani. Letos mu teče sedmi letnik življenja. Stane za vse leto v našem denarju — reci in piši — petdeset centov. Naroča se na naslov: Rafael, Tyrševa cesta 52, Ljubljana, Jugoslavija, Europe.

O čem pa piše list "Rafael"?

To se razume, da piše skoraj samo o izseljencih. Navadno ima nekaj člankov, ki se v splošnem bavijo z različnimi izseljenskimi vprašanji. Največji del lista pa zavzemajo dopisi iz najrazličnejših krajev, koder bivajo naši izseljenci. Takoj moram povedati, da je naj-

manj dopisov iz Amerike in morebiti še manj iz Canade. S tem pa ni rečeno, da nima ta list za nas v Ameriki nobenega pomena. Skoraj bi rekel: Nasprotno je res. Saj o samih sebi itak precej vemo in če hočemo še več vedeti, lahko beremo v tukajšnjih listih, ki nam dan za dnem prinašajo razne novice iz naše lastne srede. Sicer pa, če list "Rafael" ne prinaša dopisov iz Amerike, kdo je pa kriv? Nihče drugi ko mi sami, ker ne pošiljamo dopisov od tu. List bi jih prav rad priobčeval, če bi jih le imel...

Prav za prav je pa za nas bolj važno, da beremo o naših ljudeh drugod po širokem svetu, o katerih bi mi ničesar ne vedeli, če ne bi o njih brali. Prav z veseljem berem na primer jaz sam vsak mesec poročila in dopise iz Nemčije, Holandije, Francije, Južne Amerike in tako dalje. Prepričan sem, da bi tudi naročniki lista Ave Maria radi brali, če bi imeli list Rafael pri rokah. Zato bi nikakor ne bila napačna misel, ako bi se po naših naselbinah kdo malo pozanimal za ta list, stopil okoli ljudi in zbral naročnino ter jo poslal na prej označeni naslov. Ako pa tega ni pričakovati, bi naj pa vsaj naša društva, ki so tako številna, poskrbela za to, da bi vsaj tajniki in predsedniki dobivali ta list. Oni bi ga lahko potem, ko bi ga sami prebrali, dali naprej, da bi romal od hiše do hiše ter seznanjal naše ljudi z brati in sestrami po širokem svetu.

Mi imamo sicer precej svojih listov — dobrih in slabih — in teh je primeroma jako veliko po naših hišah. Rekel bo kdo: zakaj pa ti naši listi ne ponatiskujejo novic iz lista "Rafael", pa bi bil volk sit in ovca cela?!

Ta reč ne gre, da bi se kar splošno take delalo. Nekaj malega že tu pa tam. Vsak list hoče stati kolikor mogoče na svojih nogah in vsak hoče imeti nekaj svoj določen delokrog. To je eno. Zato skuša tudi vsak list prinašati stvari, ki se v kakem drugem ne berejo. (Opažamo sicer včasih pri nekaterih naših listih, da niso drugega kot srake, ki jemljejo pri vseh mogočih drugih listih in zmaže skupaj nekaj "svčjega". Toda tak list ne bo dolgo ohranil ugleda pri naročnikih.) Potem je pa tudi to, da noben list nima rad, če drugi preveč iz njega prepisujejo, ker s tem on sam izgubi polje, ki bi ga rad kar mogoče na široko obdeloval. Torej je kar prav, da skušamo za list "Rafael" za-

interesirati naše ljudi, namesto da bi tukajšnji listi iz njega prepisovali, o njem samem pa ne rekli nobene tople besede pred našimi ljudmi.

Kako topel zna biti včasih list "Rafael", naj pa priča članek v njegovi junijski številki, ki nam pove, kako so v Ljutomerski ljudski šoli otroci pod vodstvom učiteljice gospodične Julke Šušteršičeve proslavljali izseljenski dan. Berite naslednji članek!

Izseljenski dan v šoli

Julija Šušteršič, učiteljica v Ljutomeru.

MESECU novembru je bilo. V zbornici na mizi sem dobila odredbo o izseljenskem tednu — v vednost in podpis. Predavati moram torej otrokom v šoli o naših izseljencih.

Iskala sem po knjigah, kje bi našla kaj primerne graiva za tak pouk pri otrocih. V vseh knjigah sem našla le suhoparne številke, koliko naših ljudi je v tujini, pa še stavek ali dva, kako so zaposleni. Ti podatki in "kratka snov za izseljensko uro" — to je bilo vse, kar sem v naglici našla. Da bo ura zanimivejša, poiščem še nekaj deklamacij, ki vsaj približno odgovarjajo današnjemu namenu.

Ura je tu. Govorim o naših rojaki, navajam številke: Iz okrajev Murska Sobota, Dolnja Lendava je toliko rojakov v tujini. Otroci poslušajo napeto, nekateri pripovedujejo o sosedih, ki imajo sorodnike v tujini. Začnemo razgovor, na deklamacije smo pa pozabili. Rekla sem jim:

"Lepo je, spominjati se rojakov, a pojdemo od besed do dejanj. V dejanju se pokaže prava ljubezen."

Otroci gledajo zamišljeno. Kako in s čim začeti?

"Otroci, kaj pa knjiga, kaj pa razglednice?"

Takoj so razumeli in rekli:

“Da, da! Zbrali bomo knjig in razglednic iz naših krajev in poštnih znamk. Razglednice in znamke bomo nalepili v zvezke. Pa še o svojem življenju jim bomo povedali in o življenju našega kmeta. Tudi pozdravi z Jadrana morajo biti v zbirki.”

In so otroci nadaljevali:

“Mogla umreti ni stara Sibila,
da so prinesli ji z doma prsti . . .”

“Iz vseh naših krajev bomo zbrali prsti in jo poslali našim rojakom, da bodo ob njej začutili utripe domače grude in naše pozdrave.”

Tako je bila končana tista učna ura.

Zadnji jesenski in zimski, pa tudi božični dnevi in večeri so otrokom potekali ob delu za izseljensko zbirko.

Po božičnih počitnicah smo nadaljevali z delom. Vsak otrok je prispeval k zbirki. Eden je prinesel knjige, drugi razglednice, tretji spise. V odmorih smo v duhu romali k našim rojakom in gledali, kolikim bodo dobrodošle naše knjige, naše besede.

“Knjig in razglednic je lepo število. Kaj ko bi napravili dve zbirki?”

Veseli obrazi so mi v zadostni meri potrdili predlog. Spise smo uredili po vrsti, da povedo, kako preživlja leto naš kmet, žena in otroci. Pa da povedo tudi o kmetovem prazniku, veselju in zabavah. Vsi sestavki so pestra slika. Otroci pripovedujejo dragim rojakom v tujini besedo o domovini . . .

Razglednice smo nalepili v album, ki so ga sešili učenci. Iz skromne prleške vasi se razgledamo po okolici, pa dalje preko Slovenskih goric mimo mesta ob razvalinah gradu Celjanov do bele Ljubljane in dalje do Triglava ob meji. Pohitimo še v hrvaške kraje, po Jadranu do zelene Boke kotorske, preko Hercegovine in Srbije do ravnin v Vojvodini. To zbirko zaključujejo slike naših bogatih narodnih noš in na-

rodni ornamenti.

Znamke so tudi uredili v lepo pregledno celoto.

Otroci so mi veselo in kar ponosno prinašali izdelke s pripombami:

“Tudi tole je sedaj narejeno. Kar lepo je. Jutri bomo odposlali Rafaelovi družbi.”

Prišla je zadnja šolska ura. Otroci prinašajo prgišča prsti. Prinesli so jo od vseh krajev, odkoder prihajajo v šolo. Dobro so razumeli pomen te ure. Vsem je bila lepa že takrat, a danes nam je ob spominih še lepša.

Neka učenka je stresla naneseno prst v vrečico iz domačega platna in vrečico smo položili v leseno žaro. In učenci? Čudno so se jim svetile oči — oni učenki so se roke tresle. To je slovenska prst, drobec tiste zemlje, ki je prepojena z znojem slovenskega kmeta.

Še nekaj pisem so napisali otroci. Popisali so domače razmere, trpljenje in bedo, pa v tem tudi tiho zadovoljstvo. Domača zemlja sliši naše vzdihе. Domači lesovi pošumevajo ob naših vriskih.

Odposlali smo. Rafaelova družba je poslala prvo zbirko izseljencem v Gladbeck v Vestfaliji, drugo pa izseljencem v Tuquegnieux v Franciji.

Otroci so vsak dan pohiteli v duhu do Vestfalije in do Francije in mislili na obdarovance.

“Saj bodo veseli, občutili bodo naše utripe in naše pozdrave.”

Prejela sem odgovor iz Francije, od Rafaelove družbe in iz Nemčije. V vseh razredih smo ga čitali. Te modre oči, kako so zagorele v čudnem ognju ob besedah v pismu iz tujine:

“Ko smo zagledali prst od slovenske zemlje, smo obmolknili. Vsi smo imeli solzne oči. Po dolgem molku smo sprego-

vorili: Lepo je, lepšega bi si ne mogli misliti."

Marsikdo je drugemu prikri solzo. Da, to je poživetje domovine: izseljencev v tujini in naše v domovini v mislih nanje.

"Otroci, ali se jih bomo še spominjali?"

"Še, še — prav radi. Kdaj bomo pričeli pripravljati novo zbirko?"

"Začnimo takoj. Poslali jo bomo v Chicago."

Kolikokrat se od tedaj ob zemljepisni uri upirajo oči mladih delavcev po zemljevidu: do naših pristanišč, pa po Jadranu in Sredozemskem morju preko Atlantika do naših rojakov v Severni Ameriki.

"Oh, da, tja bomo poslali našo besedo in naše pozdrave!"

Pridne roke pripravljajo to novo zbirko. Hodim med njimi. Vriva se mi vprašanje:

"Ali bodo otroci ponesli ta ogenj, to ljubezen do izseljencev v novo življenje? Ali bodo znali o pravem času zastaviti pravo besedo in dejanje za naše rojake v tujini tudi pozneje v življenju?"

Nismo preroki, upati pa smemo in prositi:

"Daj Bog — za naš narod!"

RAFAEL

je list za slovenske izseljence po vsem svetu.

Prihaja vsak mesec iz Ljubljane.

Prinaša dopise in poročila naših izseljencev s celega sveta.

Stane za vse leto 24 Din, kar je v našem denarju pol dolarja ali 50 centov.

Naroča se na sledeči naslov:

TYRŠEVA CESTA 52, Ljubljana, Jugoslavija, Europe.

Izseljenci, Rafaelova družba v Ljubljani vas vabi, da si naročite list, ki je nalašč za vas!

Pismo iz Francije v Ljutomer

(Iz "Rafaela".)

Cenjene tovarišice, dragi tovariši, ljuba mi šolska mladina!

Ko sem danes v krogu svoje družine in nekaterih izseljencev, ki so bili slučajno pri meni, odvijal Vaše dragocene pošiljatve in našel notri pisma, katera ste naslovili izseljenski mladini, zlasti pa, ko sem odprl lepo izdelano škatlico, v kateri je bila naša slovenska zemlja, tedaj so se mi orosile oči. Skoraj bi bil glasno zajekal kakor majhen otrok. Pogledal sem okoli stoječe in videl, da se jim ne godi nič drugače kakor meni. Šele po dolgem molku je mogel ta ali oni izpregovoriti: "Lepo je." — "Lepšega si niso mogli izmisliti" in tako dalje.

Kako naj se Vam vsem skupaj dovolj zahvalim za krasno in zanimivo presenečenje? Sam ne najdem primernih besed. Morda bodo moji učenci in učenka, ki so sklenili pisati Vam in po možnosti poslati kako zanimivost, v tem bolj spretni kakor sem jaz, ki ne vem zapisati drugega kot: Prisrčna Vam hvala! Vaš vdani Jankovič Janko, izseljeniški učitelj.

Izlet na Vrhniko

(Ta popis je napisala 15 letna Anica Levart, hčerka slovenskega rudarja v Franciji. Ta deklica je bila poslana v domovino, da se nauči slovenskega jezika in da spozna domovino staršev. Pozneje bo učiteljica slovenskih otrok na Francoskem. Pričujoči spis je priobčen v junijski številki "Rafaela".)

DNE 30. oktobra sem bila z učenkami 4. razreda, s častito m. Kanizijo in m. Akvino na izletu na Vrhniki. Ob tričetrt na 12 smo se odpeljale. Prva postaja je Brézovica in Log. Vse smo se zasmejale, ko smo zaslišale tretjo postajo "Drenov grič". Komaj smo prišle k sebi, so že piskali: Vrhnika! Na Vrhniki smo izstopile in šle gledat Cankarjev spomenik. Nemo smo zastrmele vanj. Slavn pisatelj sedi na podstavku kakor živ. Oči ima uprte v svojo rojstno hišo pred seboj. Glavo podpira z desno roko. Krasen spomenik!

Ko tako tiho stojimo, nas začno pozdravljati otroci iz ljudske šole. Odprle smo svoje torbice in jim delili cukерčke v odzdrav. Deklice so bile vzradoščene, dečki so jim pa vse prepustili, hitro odšli in tako pokazali svoj ponos.

Na željo naše dobre učiteljice smo dobile dva vrhniška osmošolca, ki sta nam prav vse zanimivosti pokazala. Rojstna hiša Cankarjeva! Stopile smo špoštljivo v sobico, kjer je ta veleum bival, in se podpisale v spominsko knjigo. Pred hišo smo se dale skupaj slikati. Nato smo šle k sv. Trojici. Tukaj smo pele Marijine pesmi. Pravijo, da za velikim oltarjem bobni, če se vleže na tla; pa ni bilo časa, da bi se prepričale.

V gozdu smo pozdravile kraj, kjer je Cankar sedel in pisal večino svojih knjig. Tam smo sedle na klopi in južinale. Mimogrede smo si ogledale župno cerkev, veličastne orglje in prijazno župnišče. Na pokopališču smo obiskale grob Cankarjevih staršev in molile za njihov dušni pokoj. Šle smo na bližnji hrib in si zaporedoma ogledale izvir Ljubljaničice. Čarobno lep je hrib Močilnik, iz katerega prihaja glavni izvir Ljubljaničice. Slikovit je še drugi vir, ki smo ga opazovale z mostička. Sredi rečice valovi voda iz zemlje. Nato smo šle v gostilno čaj pit, potem pa na vlak, ki nas je srečno pripeljal v belo Ljubljano.

Iz mojih doživljajev

Mrs. N. N.

NEKOČ smo imeli v naši cerkvi sveti misijon. Med tistimi dnevi je prišel k meni rojak, ki ni sploh nič v cerkev hodil. Rekel mi je:

“Mati, zakaj se pa ženske ne vzamete skupaj in ne greste z metlami nad tega črnuha, da bi se pobral, odkoder je prišel?”

Seveda se je rojak zraven tega še zaničljivo smejal. Jaz sem mu odgovorila:

“Rojak! Še enkrat zini tako, pa boš frčal iz naše hiše, čeprav te ne vržem rada na cesto. Rojak! Tudi ti si enkrat rad hodil v cerkev, le zakaj sedaj tako sovražiš vero? Tudi tebi bo treba enkrat umreti. In celo sedaj, ko si precej bolan, si upaš tako govoriti.”

Na te besede me je samo debelo gledal in ni rekel nobene več.

Prišla je Velika noč. Srečala sem spet rojaka in sem mu rekla:

“Človek, veliki teden je. Lepo te prosim, pojdi k spovedi, boš videl, da se ne boš kesal. Še parkrat sem ga tako nagovarjala, ker je bil večkrat pri nas. Res je šel k spovedi veliko soboto in drugi dan k sv. obhajilu. Povem, da sem imela solzne oči, ko sem ga videla v cerkvi.

Po maši je pa prišel spet k nam, segel mi je v roke in dejal:

“Mati, odkrito vam povem, da še nisem bil nikoli tako srečen ko danes . . .”

Od tistega časa je hodil vsako nedeljo k službi božji. Kmalu po tistem se je preselil k neki družini, ki je bila ravno taka kot on do tiste velike noči. Tam je zbolel in se je moral vleči. Šla sem k njemu, da bi uredila ž njim zavoljo svetih zakramentov. Takoj je privolil in sem vse pripravila za previdenje, nato pa počakala duhovnika. Srce me je zbolelo, ko sem videla, kako je gospodinja zbežala v drugo sobo in se skrila. Mož je kmalu umrl.

To je resničen dogodek, pa sem še tudi pozneje podobne reči doživela. Ako tukaj te reči popisujem, ne smete misliti, da se baham, pišem pa zato, da bi še komu drugemu vzbudila misel za kaj takega storiti.

Prišla je k meni mladenka, 21 let in sem jo vprašala, če gre kaj v cerkev in k spovedi. Odgovorila mi je, da že šest let ni bila. S solzami v očeh sem jo prosila, naj vendar spet enkrat gre. Ubogala me je in šla. Tudi ta mi je prišla povedat, kako je sedaj vesela in kako dober je bil spovednik do nje.

Bila je zopet družina, ki je imela tri dekleta. Bile so samo krščene, v cerkev niso nič hodili. Najmlajša je začela zahajati v protestantovsko cerkev. Ker naenkrat je pa deklica zbolela in umrla, komaj 12 let stara. Jaz sem bila dekletova krstna botra in sem materi očitala, da bo ona odgovorna za hčere, ki niso poučene v katoliški veri. Zamislila se je in začela bridko jokati. Kmalu se je vsa družina spreobrnila in še danes so prav dobri kristjani.

Ze prej sem povedala, zakaj vse to pišem. Mislim, da bo temu ali onemu v izpodbudo. Ako bi se vsi potrudili in o pravem času postavili pripravno besedo, bi gotovo še mnogo nevernikov izpreobrnilo.

Drhtenje po Bogu

P. Hugo.

MISLIM, da sem s to besedo vsaj bistveno izrazil, kar Nemci imenujejo "Unruhe zu Gott". Dobesedno bi se po naše glasilo "Nemir k Bogu ali po Bogu". A to bi v našem jeziku ne imelo nikakega prozornega pomena. Bi bilo treba razlage. Prav za prav so bili Nemci na istem, dokler ni Willibrod Berkade pod tem naslovom opisal svoje poti iz nevere k veri in potem v benediktinski red. Zgodba njegovega življenja je bila najboljša razlaga k zgornjemu naslovu. Danes vsaj vsak izobrazen Nemec ve, kaj pomeni "Unruhe zu Gott". Bistveno isto kot: Drhtenje po Bogu.

Ima pa to drhtenje po Bogu več stopenj. Najprej se javi nekako podzavestno, v nekem neizraznem nemiru duše. Duša začuti, da sama v sebi ni v svojem elementu, kot riba izven vode ne. Zato nemirno trepeta in teži po lastnem elementu, dasi ji še ni jasno, v čem ta element prav za prav obstoji. Iz tega podzavestnega drhtenja se rodi zavestno drhtenje po njem. Razglablajoči razum je našel tisti element, čeprav še v nejasni, motni obliki, našel je Boga, in srce je zadrhtelo po njem. Temu drhtenju po Bogu je veliki sv. Avguštin v svojih "Izpovedih" dal duška z vzdihom: "Nemirno je naše srce, dokler ne počiva v Tebi!"

To drhtenje duše po Bogu je v novjšem času predmet živahnega razglabljanja. Verski dušeslovci mu hočejo priti do dna. Njegov izvir in njegov razvoj bi radi objasnili. Nimam namena, seznanjati vas z njihovim znanstvenim razmotrivanjem o tem zanimivem predmetu. Le na zaključek, do katerega so prišli, bi vas rad opozoril, ki ni nič manj zanimiv. In ta zaključek je, da je to drhtenje po Bogu človeški duši prirojeno in zato neizbrisno. Potemtakem je ateizem, brezboštvo za dušo nekaj nenaravnega.

V dveh vrstah modernih poganov so omejeni znanstveniki proučevali in še proučujejo javljanje tega drhtenja po Bogu. Med takimi, ki so se rodili in rasli v modernem poganstvu, brez kakršne koli verske vzgoje. In med takimi, ki so bili versko vzgojeni, a so iz katerega koli vzroka zapadli istemu poganstvu. Pri obo-

jih so našli to drhtenje po Bogu. Dognali so, da je stari Tertulijan izrazil globoko dušeslovno resnico, ko je dejal: "Človeška duša je po naravi krščanska!" Človeško srce je slično navidezno ugaslemu vulkanu. Ko se zdi, da v njem o Bogu ni več najmanjšega sledu, vam z vulkansko silo zadrhti po njem. Nebroj zgledov to potrjuje. Naj navedem le nekatere.

Angleški pesnik Oskar Wilde ni bil nikoli deležen kake verske vzgoje. Kot otrok še ni pogrešal Boga. Bil je vesel in razigran kot drugi otroci. Ko se je tudi v njem oglasila postava greha in jo je vsaj navidezno brez očitkov hudo prelomil, ga je zgrabila roka svetne pravice in vtaknila v ječo. Čudil se je zakaj, ko po svojem prepričanju ni nič hudega storil. V ječi je začel okušati grenkost trpljenja. Prvič te poskušnje je bil, da se ga je lotilo veliko sočutje do trpečih. Naenkrat pa je stopil na njegovo obzorje Bog, ki ga prej ni poznal. V pogovoru z nekim prijateljem je izjavil: "Si li že kdaj skusil, kako nekaj čudovitega je usmiljenje? Jaz za svojo osebo vsak večer Boga zahvaljujem, da, na kolenih ga zahvaljujem, da me je naučil biti usmiljen." Ko je drugič radi istega prestopka padel v roke človeški pravici, je po prestani kazni zopet zapadel brezboštvo. Toda drhtenja srca po Bogu ni mogel zadušiti. Zopet in zopet so prišli trenutki, ko se mu je oglašil Bog iz globine srca. Ker je njegovim tajnim šepetom mašil ušesa, se ga je lotila naravnost obupna otožnost. Šele v povratku k veri — pred smrtjo je postal katoličan — se mu je srce zopet umirilo in se razživel.

Znani švedski pisatelj August Strindberg si je vse prizadel, da bi v brezboštvo našel utroho srca. Na mesto pravega Boga je v svojem srcu postavil dva malika, samega sebe in ženo. Toda ta dva sta ga duševno iztirala in privedla do praga norišnice. Le obrat k Bogu, proti kateremu se je toliko boril, ga je rešil. Na predvečer svoje smrti je poklical k sebi svojo hčerko ljubljeno. Kažoč na sv. pismo, ki ga je imel na mizici poleg sebe, je dejal: "Edino to vsebuje resnico!"

Nemški pesnik francosko-angleškega pokolenja, Maks Dauthenday, je bil dolga leta popoln ateist. Bog pri njem navidezno ni igral nobene vloge kot da ga ni. A pod navidezno

ugaslim vulkanom njegovega srca je brodilo in se kuhalo. Duša mu je drhtela po Bogu, dokler ga ni na večer življenja našla in se ga koprneče oklenila. V njegovem dnevniku so našli zapisano, da se je dolgih 30 let zvijal na razniju dvomov in vprašanj glede Boga. Na koncu je dostavil: "Tridesetletna vojska z Bogom se je danes končala z mirom. Čutim se kot odrešenega od gigantske življenjske borbe!"

Doroteja Day, mati radikalno-katoliškega

ljalo neko izrazito nagonsko drhtenje po Bogu. Preden je šla zvečer k počitku, je včasih dolgo, dolgo klečala pred posteljo. Njena usta so molčala, a srce ji je molilo. Nalašč je hodila na sprehod v najbolj žgoči vročini in v najstrupnejšem mrazu. Grela jo je zavest, da s tem zadošča Bogu za svoje grehe. Pozneje je postala strastna komunistinja. Toda drhtenje po Bogu jo je l. 1925 prignalo v katoliško cerkev, v kateri je končno našla uteho svojemu

Mati lepe ljubezni.

socialnega pokreta "Catholic Worker" v New Yorku, je rojena protestantinja. A v družini je vladal novopaganski duh. Njeni starši niso čutili niti več potrebe, da bi hčerko pravočasno dali krstiti. Dvanajst let je že imela, ko jih je neki pastor opozoril, da je čas za njeno birmo... Takrat so se spomnili, da še krščena ni. Kot poganka je sicer zahajala v anglikansko cerkev, a ne iz kake verske potrebe. Bolj radi razvedrila, tako sama priznava. Pa že v tisti dobi se je v njenem srcu od časa do časa jav-

koprnenju.

Ne tajim, mogel bi nam kdo navesti vrsto zgledov, ki navidezno o nasprotnem pričajo. Da se namreč lahko zadovoljno živi in celo umira brez Boga. Ne manjka takih, ki zatrjujejo, da izgubljenega ali ne najdenega Boga prav nič ne pogrešajo. In celo ob smrtni uri se odločno otepajo misli nanj in sprave ž njim. Kolikokrat beremo, da gre na smrt obsojen zločinec hladan in celo razigran v smrt. Za vsak spomin na Boga in večnost ima le pomilovalen

nasmev, če ne še kaj hujšega. A kako že Nemci pravijo tej razigranosti? "Galgenhumor!" Po naše "šaljenje pod vešali". To je šaljenje z ustmi, ko srce krvavi in kriči, kriči po tistem, ki se ga nasilno otepajo, po Bogu in po spravi ž njim. Vsem takim zaslepljenim in trmoglavim bahačem bi zaklical zgoraj omenjeni Dauthenday, ki se je dolgih 30 let tajno boril z Bogom: "Hinavci in lažnjivci! Tak sem bil jaz! A jaz sem vsaj pred smrtjo priznal svojo hinavščino in laž. Vi pa hočete do zadnjega ljudi za nos vleči, češ, da se brez Boga ne samo lahko živi, ampak tudi umira. Reveži, ne pomislite, da s tem le sami sebe za nos vlečete in se bote zdaj zadnjič potegnili!" — Tako je!

In kaj nam to priča? Da je drhtenje človeškega srca po Bogu nekaj tako naravnega, kakor drhtenje po resničnem in dobrem. Vse trud, zamoriti to drhtenje, je zastonj, zlasti še

pri takih, ki so nekdaj verovali v Boga, a mu pozneje hrbet obrnili. Vse njih nasprotno ustenje je laž in hinavščina. Ko bi ne imeli človeških ozirov in bi jim bilo od zgoraj dano, bi vsi že v življenju, še bolj pa ob smrti, najrajši padli na kolena in ponižno priznali s sv. Avguštinom: "Nemirno je naše srce, dokler ne počiva v Tebi!"

Taki hinavci in lažnjivci so vsi zavedni socialisti in komunisti. Kajti hrbtenica socializma in komunizma je materializem, ki zanika Boga. S tem svetovnim nazorom je socializem oz. komunizem samega sebe obsodil kot nekaj protinaravnega in zato nujno smrti zapisanega. Komet je, ki se je pojavil iz teme človeških zablod in bo izginil v temo. Človeška srca pa bodo slej kot prej drhtela po zvezdi stalnici vere in po njem, ki jo je prižgal — po Bogu.

Trobenta Dolgega Janeza iz Krtačje vasi

Piše star naseljenec.

VRAGU PRODANE DUŠE.

Leta 1914 je bila v listu Ave Maria na strani 61. priobčena sledeča strašna pesem:

Kot strele ognejen blisk,
mogočne kot grom,
prihaja na tron svoj, glej . . .
To satan je — On!

Obsipal z dobrotami
nas iz polnih bo rok . . .
Osrečil človeštvo vse,
ves strl bo jok.

Pozdravljen, o satan ti,
mogočni vladar,
ki strl si marsikak
že tron in oltar!

Mi tebi se klanjamo,
ti damo oltarje.
Ti zmagal si Kristusa,
boš zmagal še farje.

To strašno pesem je zložil laški "pesnik" Carducci. Ta človek je torej ob svojem času kar naravnost povedal, da se je z drugimi verskimi odpadniki vred zapisal satanu . . .

Dandanes nam brezverci po vsem svetu in tudi pri nas dopovedujejo, da ne verujejo ne v Boga ne v satana. Nočejo veljati za satanove častilce, kakor je hotel veljati Carducci in njegovi framasoni ž njim. Ali je potemtakem moja krtača naredila napako, ko je napisala na vrhu tega članka: Vragu prodane duše?

Ne, prav nobene napake ni naredila.. Današnji brezverci res menda ne verujejo v vraga, kakor ne verjamejo v Boga, toda kaj to pomaga, ko pa satan toliko bolj veruje vanje? Satanu je pač vseeno, če verujejo vanj ali ne, samo da mu služijo, pa je popolnoma zadovoljen. In vsi preganjanci vere služijo satanu, če hočejo ali nočejo, zato sem pravilno zapisal, da so to vragu prodane duše . . .

In kam jih tira njihov vojskovodja — satan?

Vse hočejo uničiti! Ni jim dovolj, da hočejo odpraviti vero, tudi na uničenje vsega reda v človeški družbi delujejo. Naj stane boj proti veri še toliko žrtev, naj bo posledica tega uničenja še tako gorje — to jih nič ne zadržuje, samo da bi res iztrgali misel na Boga iz vseh človeških src.

Kako jih slepi njihov vojskovodja?

Tam v Rusiji so dosegli svoj namen tako rekoč popolnoma. Tam je nastal oni toliko obojetani "paradiž", ki naj bi osrečil svet. Ze celo vrsto let jim je na razpolago vsa ogromna ruska zemlja, da bi pokazali na njej vsemu svetu, kaj zamorejo. In kako je tam? Suženjstvo prve vrste je prišlo pod boljševiki v Rusijo! Ali ne beremo prav z zadnjih časih zopet in zopet, kako pokajo puške in kako padajo drug za drugim vsi, ki samo poskušajo nekoliko misliti s svojimi lastnimi možgani? "Krvava čiščenja" so takorekoč nekaj vsakdanjega in bi morala odpreti oči vsakemu mislečemu človeku, in vendar se še vedno govori in piše o "demokraciji", ki jo baje ščitijo komunisti...

Kako si zna ta vojskovodja nadeti ovčja oblačila!

Kristus Gospod je dejal: "Varujte se lažljivih prerokov, ki pridejo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj so pa grabežljivi volkovi. Po njih sadu jih boste spoznali."

Zdi se, da najdejo te besede Gospodove zelo malo umevanja v današnjih časih. Ljudje gledajo le na ovčja oblačila, le na lepe, sladke besede in obljube krivih prerokov, za njihova dejanja so videti slepi. Šele potem se zavejo, kam so se vjeli, ko je mreža že zadržnjena, ko je že — prepozno...

Verski nasprotniki, komunisti, socialisti in drugi, imajo, žal, precej velike uspehe. Ali mislite, da je to samo njihova zasluga? Ne, v veliki meri so to zasluge nas katoličanov. Kak pa to? To pride od tega, ker se katoličani premalo potrudimo za skupnost, za organizacijo, za združen odpor zoper nakane nasprotnikov. Premalo se med seboj opozarjamo na nevarnost, premalo drug drugega poučujemo, premalo smo pripravljeni žrtvovati za napredek katoliške misli in za zmago katoliških načel doma in po svetu.

V marsikaterem oziru nasprotniki več žrtvujejo za svoja pogubna načela kot žrtvujemo

mi katoličani za svoja prava. In zakaj oni žrtvujejo? Za nesrečo človeštva! Ves ruski narod trpi že leta — zakaj in čemu? Sam ne ve, zakaj in čemu trpi, njegovi voditelji pa vedo, da ruski narod trpi zato, da bi pomagal pripraviti svetovno revolucijo. Torej zato trpi, da bi še drugi postali enaki sužnji kot je on sam. Ali ni žalostno tako žrtvovanje?

Ko se pa mi katoličani podvržemo žrtvam in zatajevanju, če storimo to iz dobrega namena, to se pravi, v božjo čast za zmago naših načel, trpimo zato, da bi se odvrnila nesreča od drugih, če mogoče, od vseh narodov. Zato smo vse graje vredni, če se skušamo izogniti ržtvam za svoja načela, če smo brezbrizni in nemarni v svoji organizaciji, v podpiranju katoliškega tiska in tako dalje.

Naj velja tole vsakemu izmed nas: Ne delati za našo katoliško stvar in jo pred sovražniki ne braniti, svojega katoliškega tiska ne podpirati — to mora veljati med nami za velik greh!

V vrstah sovražnikov vere in katoličanstva stati in jim v boju zoper vero pomagati, njihovo protiversko časopisje podpirati — to mora veljati med nami za zločin!

Dokazovati, zakaj mora biti tako, ni treba. Samo z odprtimi očmi pogledjmo po svetu, kaj se godi, pa se bomo prav lahko prepričali o tem, da nisem nič preveč zapisal.

Za prvi petek

Mary Jerman.

MESEC junij je posvečen od prvega do zadnjega dneva presv. Srcu Jezusove-mu in v tistem mesecu se tudi obhaja praznik presv. Srca. Toda vsaj en dan pride vsak mesec brez izjeme, ki mu lahko rečemo: dan Jezusovega Srca. To je prvi petek vsakega meseca. Vsem pravim častilcem božjega Srca je ta dan posvečen Jezusovemu Srcu kakor praznik.

Po želji svete Marjete Marije so potihoma izpostavljali podobo Srca Jezusovega v Paray-le-Monialu. Javna pobožnost se je pa pred tistim kipom prvokrat obhajala dne 20. julija 1685. To je važen zgodovinski dan za to pobožnost.

Drugi katoliški shod v Ljubljani je leta 1900 postavil na čelo vsem drugim sklepom kot prvo resolucijo: Slovensko ljudstvo, zbrano ob koncu 19. stoletja na drugem slovenskem katoliškem shodu, se klanja Kristusu, nesmrtnemu Kralju vseh vekov, in se posvečuje v 20. stoletju njegovemu presvetemu Srcu.

Dragi čitatelj, ki se ponašaš, da si katoličan in Slovenec, na vsak način si posvečen presv. Srcu Jezusovemu. Dal Bog, da bi se posvetile temu milemu Srcu vse posamezne družine, da bi tako postal ves naš narod ena sama nepremagljiva četa pod zastavo Srca Jezusovega!

Plamen, ki šviga iz Srca, ti govori, kako je ljubil naš Gospod vsakega izmed nas. Križ zasajen v Srce, te spominja največjega dokaza ljubezni, s katero je zate umrl na Kalvariji. Velika rana v Srcu ti pove, da je Zveličar prelil zate zadnjo kapljo Krvi. Trnjeva krona, ovita okoli Srca, nas opominja, kako smo grešni in kako majhna je naša hvaležnost do Zveličarja. Žarki, ki se iz Srca širijo na vse strani, pomenijo darove in milosti, ki jih pošilja Gospod vsem častilcem svojega Srca.

Podoba Srca Jezusovega kliče nam vsem ponovno: Glej to Srce, ki je ljudi toliko ljubilo, za to pa prejema le nehvaležnost. Sveta Margareta je vedno naročala dušam, ki so z njo skupaj prosile Boga kake milosti, naj z molitvijo vedno združujejo dobra dela. Delajmo tako tudi mi!

BELA VRANA

Povest. — Spisal P. Bernard.

Osmo poglavje.

PRI SOSEDU. — NEVERJETNA NOVICA.

FATHER Sam se je odpeljal v sosednje mesto, da bi se dogovoril z avtoriziranimi strokami v oni cerkvi. Ondotnega župnika je našel pri slabi volji. Mož je skušal nekoliko prikrivati duševno potrtost, pa ni dolgo vzdržal.

"Povem ti, sosed dragi," je začel razodevati samega sebe, "da včasih ne vem, če je vse

moje delo kaj vredno ali nič. Res je sicer, da mi dobrega namena ne manjka. Tudi priznanja ne. Ljudje na primer ne morejo prehovati moje krasne cerkve, tega pa ne vedo, koliko skrbi in razočaranj pade na glavo človeku, ki nosi odgovornost za tako napravo."

"Kaj te je pa pičilo ravno pred mojim prihodom, da si tako pust," se je pošalil Father Sam.

"Saj res menda ni lepo, da sem tak. Ampak vse zastonj, ne more biti človek vedno enake volje, pa ne more.. Vidiš, toliko sem zidal na včerajšnji picnic, toliko sem organiziral in delal načrte, da bom odplačal poleg obresti tudi en tisočak na glavnico, pa ti pride ravno tisti dan in tisto uro nevihta in imaš izgubo namesto dobička. Zdaj pa kaži sladek obraz, če moreš."

Father Sam je soseda resnično pomiloval, vendar ni mogel zadržati nagajivega nasmeška.

"Vidiš, prijatelj, kako me to zopet lepo potrjuje v moji takozvani zakrknjenosti. Jaz imam zanikerno cerkev, da je mojih faranov sram mene in cerkve, ampak ko bom nocoj pokleknil pred tabernakelj za večerno molitev, bom imel lahko srce in zbrano misel, ti se boš pa kregal z Bogom, da ti je skazil picnic, in misel se ti bo sukala vse bolj okoli banke kot bo počivala ob tabernakeljnu. Kaj praviš na to?"

Sosed se je zamislil in dejal:

"Da, to je tista večna uganka. Kdo ima bolj prav, jaz ali ti? Dostikrat mi je popolnoma jasno, da sem jaz na pravem, priznati moram pa tudi, da ti neredko zavidam tvoje — zakrknjeno stališče. Vendar ti popolnoma prav niti sedajle sredi svoje slabe volje ne morem dati. Blagor duhovniku, ki se mu ni treba dajati ljudem v zobe zavoljo govorov o denarju. Toda s tako cerkvijo, ko jo imaš ti, pa tudi ni nič. Tvoja zakrknjenost že najmanj na sebičnost meji."

"Kako to misliš?"

"Mislim, to je kos duhovnikovega poklica, da se vedno daje nekoliko v zobe ljudem. Ako se skuša na eni strani izogniti govoricam, bo padel vanje drugje. Duhovnik in svet morata biti vedno nekoliko narazen."

"Že, že, sosed dragi! To si dobro povedal. Ampak ti sedajle nisi narazen samo s svetom, ampak celo z Bogom si prišel navzkriž. Zato, ker ti je picnic pokvaril. Ali je tudi to naš poklic?"

"Prehudo me obsojaš, prijatelj! Danes sem malo iz ravnotežja, pa Bogu ne očitam ničesar. To izgubo bom prebolel v nekaj dneh in potem bom drugačen."

"Hočeš reči, da bo potem zopet sonce sijalo in picnic se bo imenitno obnesel . . ."

"Tudi to utegne biti . . ."

"Hm, pa upajmo, no. Toda ali ti smem povedati svoje misli o teh rečeh? Praviš, da bi bil včeraj napravil na picnicu tisoč in več. Ali ne boš imel prihodnjo nedeljo vseh tistih ljudi pred seboj v cerkvi? Gotovo nisi pričakoval kake posebne udeležbe od drugod, razen iz svoje fare?"

"O seveda bi bili do malega vsi iz moje fare."

"Vidiš! Tedaj jim prihodnjo nedeljo oznani: Ljudje božji, picnic se nam je pokazil in tisoč dolarjev je v vaših žepih ostalo. Prav za prav so ostali tam po krivici, zakaj v vaših mislih so bili že določeni za cerkev. Torej ima naša cerkev pravico do njih — kar ven z njimi in lepo jih v peharček zmečite!"

Sosed se je svetlo nasmejal.

"Ha, ti si pa jako nedolžen v teh rečeh, ni čudno, da te ima svet za čudaka! Presneto človeška srca poznaš. Ne rečem, so tudi taki, ki iz same vere in upanja in ljubezni naravnost dajo, večina je pa tako izklesana, da le po ovinkih izvabiš iz njih. Ti njim zabavo, oni tebi denar."

"In ravno to je velika napaka vseh naših računov. Dokler ne bomo tega izbili iz njih in jim ne bomo začeli iz oči v oči očitati njihove nelepe sebičnosti, ne bomo vzgojili trdnih katoliških značajev, čeprav . . ."

Sosed je presekal besedo:

"Prijatelj, ti si idealist, nepopoljšljiv idealist! Plavaš visoko pod nebom, pa se ne zaveš, da ljudje večinoma stopajo trdo po zemlji in ne morejo za teboj nad oblake. Nič ne pomaga: ljudi moraš vzeti, kakoršni so. Družabna bitja so in zabave jim vzeti ne moreš. Bolje je, da zapravijo na zabavah, ki si jih ti zanje pripravil, nego da gredo Bog ve kam in zapra-

vijo za Bog zna kakšne namene."

"Ne bom ti do konca ugovarjal. O vsem tem sem že marsikatero slišal in bral. Pa to pustimo za enkrat. Vračam se k trditvi nazaj, da ti farani za včerajšnji picnic dolgujejo tisoč dolarjev."

Sosed je zamahnil z roko in ni vedel, kako naj vzame Fathra Sama: s pomilovanjem ali za pokoro. Načel je pogovor na drugem koncu, toda Father Sam ni poprijel. Vztrajal je pri svojem:

"Ponavičam, da mislim zares. Ali mi hočeš dati priložnost, da jim sam to povem, če se ti bojiš z besedo na dan? Zamenjajva cerkvi za eno nedeljo!"

To se je soseda prijel. Pomislil je malo in obšla ga je židana volja. Saj res ni napačna misel! On lahko svojim veljavo pove, jaz pa njegovim . . .

Določila sta nedeljo. Potem sta se zavoljo poroke domenila in Father Sam je obrnil voz proti domu.

* * *

Blizu je že bil in avto je tekel ob hiši, ki je veljala za najboljšo v župniji. Tine in Reza sta gospodarila v nji, postarem par brez otrok. Dobra človeka, da je Father mislil nanju z bešedami svetega pisma o Cahariju in Elizabeti: Brez graje pred Bogom in srenjo. Tudi premožna sta bila in vedno pripravljena dati. Father Sam se je rad ustavljal pri njih. Samo v eni reči so si bili navzkriž: Govorila sta o lepi svoti, ki je pripravljena v mošnjičku za novo cerkev . . . Father pa ni maral govorenja o denarju.

Reza je zalivala rože pred hišo. Dvignila je oči in malomarno zamahnila z roko na živahen in čvrst Fathrov pozdrav. Obrnila se je in vidno nejevoljna zavila za ogel.

Župnik je dal ustaviti avto. Takoj je vedel: Z Rezo nekaj ni v redu. Taka ni bila njena navada. Velja pogledati, kaj je izreda pri njih. Zavil je na vrata in pritisnil na zvonec. Počasi je prišla in ga mrzlo sprejela kot tujca. Oči so bile videti vlažne in so motno gledale v svet.

"Reza, čudna se mi zdite nocoj. Nisem mogel naprej, da bi ne pogledal, kaj je."

Rezo je premagala ihta.

"Le pridite, le, pa pogledajte, kaj ste nare-

dili s svojo prečudno trmo. Onim nesrečnim odpadnikom dajete potuho na levo in desno, tu vam pa dober človek nemarno prevrača kozolce. Oni vas vlečejo za nos, našim pamet uhaja."

Tako Reza še ni nikdar govorila. Father Sam jo je z začudenjem poslušal.

"Kam pa meri vse to? Povejte odkrito, Reza! Jaz vas ne razumem besede."

"Seveda ne razumete, saj je tako naredil Valentin, teleban, da ga je sram pred menoj in mene pred njim. Nazadnje pa le na vas zvrčava Tine in jaz."

"Tak povejte že no, kako naj sam od sebe uganem?"

Pa sedite malo in čujte novico. Tineta so odpeljali v špital. Sinoči se je napil na veselici tiste vaše 'Samopomoči', se spustil v prepir in nazadnje v pretep. Sama ne vem, koliko reber ima na dvoje. In še trije ali štirje imajo razcefrane kosti."

Župnik ni mogel verjeti. Prevelika novica je bila.

"Saj vidim, da me hočete samo potegniti, Reza. Tine je tega nezmožen."

"Nezmožen, seveda! Tudi jaz sem verjel tako. In Tine enako. Ampak ko se je napil, je hitro pokazal, česa vsega je zmožen!"

"Pa nisem nikoli slutil, da je pijači podvržen."

"Saj ni, v resnici da ne. Pa ga je zlomek prijel včeraj kot bi iz jasnega treščilo vanj. Hranim in hranim, je rekel, pa bi rad nekam z denarjem. Father Sam se drži, kot bi bilo greh, če daš več ko kvoder za cerkev. Naj pa bo po njegovem. Pa je le treba nekam z denarjem. Pa je natrpal žepe in se pognal na veselico. Branila sem mu, pa se je vedel, kot bi mu bilo narejeno."

Župnik je strmel, pa je hotel čuti novico do konca.

"Kako je prišlo do nesreče?"

"Pravili so, da je metal denar kot neumen. Vlival je vase na debelo in vsa fara je morala piti na njegov račun. Kričal je, da zapravlja cerkveni denar in na Fathrov ukaz. Dražili so ga, kaj vem, kako so frčale besede. Postal je besen in divji. No, potem ni bilo dolgo, da se je naredil klopčič in da so pokala rebra. Sam Bog se nas usmili..."

Žena je ihtela, Father Sam je skušal odkriti, v kakšen svet je bil zašel. Silno tuje mu je bilo pri srcu.

"Pa zakaj sta meni naprtila krivdo, človeka, čudaška?"

"Tine je sam obrnil na vas. Denar mora nekam, je kričal, še v špitalu je v nezavesti ponavljal nesrečno besedo. Če v cerkev ne sme, tako je dodajal, naj ga zlodej vzame..."

Župnik se je zdrsnil, vstal in hitro stopil do vrat. Na pragu se je obrnil, pa ni pogledal Reze v obraz.

"Srečno za danes, Reza. Potolažite se in pozdravite Tineta. Ko bo malo bolj pri sebi, stopim v špital. Tam bom sam ž njim spregovoril."

Sedel je v avto in si zastavil vprašanje:

"Kako se vjema vsa stvar?"

Odgovor je ostal sam sebi dolžan.

(Dalje prih.)

RUDAR.

Joe Starešinič.

**Rudar pod zemljo se podam,
veselja zgoraj ne poznam...
Ne vem, kak lep je beli dan,
ne, kaj cvetoča je ravan.**

**Težak je moj rudarski stan,
na delu v rovu dan na dan...
Ne slišim petja drobnih ptic
in bujnih ne poznam cvetic.**

**Ko drugi gor veseli ste,
poskočne pesmi požete,
se v rudniku poti rudar,
njegovih trudov ni vam mar.**

**Vi, ki bogastvo ljubite,
cektine zlate štejete,
pomislite, kako težko
izkopal je rudar zlato!**

**Ko nehal biti bom rudar,
lopato grobokopu v dar
bom dal, da grob izkoplje mi,
ki tudi vam ne odbeži...**

ENGLISH AVE MARIA

Rev. Leonard Bogolin, O. F. M. Editor

EDITORIAL

Being a creature man owes to God who created him the homage of dependence and the worship of adoration. Sunday, which the Lord has consecrated to sanctification and prayer is God's day. But, the Church has also selected months and days on which man can show his love for the Mother of God.

During the month of August we venerate Mary under the title of "Assumption of the Blessed Virgin Mary." It is the feast of Her ascension into heaven both body and soul. It is a feast very significant for Mary, who from childhood we have been taught to cherish in our thoughts and imaginations; in our hearts we have always believed that She is our true mother; that She loves us; that She helps us; that Her intercession with God is most powerful; that She is most worthy of our love, our devoted service, our deepest veneration; now this same Mary, the Mother of God is truly in Heaven making intercession for us, for She is not changed by Her exaltation. She does not forget the humble and the poor whom She has left behind. Rather, Her heart yearns yet more tenderly over the race of men whom Jesus had given to Her for Her own, over that infant Church which has been entrusted to Her guardianship. She is still the lowly maiden, still the loving, tender mother, though She is queen of Heaven and earth and the Lady of the Angel Choirs.

In this day and age of unrest there is much to ask of Her. Men have lost their sense of proportion. Life, liberty, and the pursuit of happiness is their motto. Religion and priests are laughed at; anyone who speaks seriously or believing in and practicing the tenets of religion is ridiculed. Religion is said to be "old fashioned." No, religion is not old fashioned nor is the devil old fashioned—he is doing a big commerce in souls. Man will find that "old fashioned" hell is just as hot as life is short.

Man's castle is built upon the sands, which are ever shifting, ever bringing to the top new bubbles of life. God has given us our freedom during this life, but after death? . . . **the judgment.** Denial of His existence, mocking religion does not excuse sin as it is usually intended to do.

In this age of reputed enlightenment and advanced thinking, when men pride themselves on their ascendancy of accomplishment, it is appalling that there should be such retrogression in religious concepts. Is it because men have lost their faith in God? No, it is because now-a-days men would like to eliminate Mary from Her position. They represent Mary as insignificant as possible and wish to put Her away and go to Jesus without Mary. These are false doctrines and lead astray; for what God hath joined together, let no man put asunder; if we lose Mary, the Mother, we also lose Jesus, Her Son, and with the Son, the Father.

In our times, God desires especially through Mary to lead his Church to victory, in order to show the world that She is queen of the universe and the Victrix of every heresy. The less hope of victory there is from a human point of view, the more gloriously will it follow through Mary, that men may thereby realize the power and goodness of Mary, and through Her Jesus Christ as the only true God, and the Catholic Church as His only true kingdom.

We can serve Mary by serving Her Son; and we serve Him by doing His Holy Will. We love Her best by loving Him; and we must prove our love of Him by keeping His Commandments. There is no other way of doing so. Let the fruit of our devotion to Mary be love of Jesus, faithfulness to Jesus, obedience to Jesus. Forget not to call on Her that She might touch those hardened hearts and restore peace and good will among men.

The Need of the Catholic Press

(The following is an excerpt of an article prepared by the N. C. W. C. Study Club Committee. The article is to be found in the January, 1935, issue of CATHOLIC ACTION.)

More than ever before the Catholic family is in need of the Catholic press, and, conversely, due to economic stress of the times, the Catholic press requires the full support of the Catholic family. There has been a marked revival and extension of Catholic literature in recent years, both in this country and abroad, in spite of adverse conditions; but it is needless to say that Catholic literature cannot flourish unless the full support of Catholics everywhere be given to it.

The late Cardinal Gasparri frequently emphasized the need of the Catholic press in offsetting the "confusion of ideas and corruption of morals" reflected daily in the secular press, and Pope Pius XI has spoken of its positive value as the voice of Catholic Action.

A large proportion of the secular press today often caters to the spectacular. This is due no doubt to increasing commercialization, want of religious and cultural standards, and a large reading public whose economic position deprives them of the opportunity to raise their standards of taste. News of crime, arising in the unhealthy conditions of society, is featured and sensationalized. The vast output of secular periodical literature, current fiction and the drama, is largely naturalistic in tone, capitalizing on theories of atheistic scientists and presenting irreligious schemes of social reform opposed to Christian tradition and morals. Frequently, the discussions and events of the day touch upon the Catholic Church and Catholic life. But the haste of modern journalism, ignorance of the Church and of Catholic philosophy, and the requirements of a cosmopolitan reading public make for frequent misrepresentation of the Church and constant inadequacy in the presentation of Catholic news.

Under such circumstances it is obviously

impossible for the Catholic family to keep abreast of Catholic affairs, to fortify itself with facts, to be able to participate actively and intelligently in organized Catholic Action, or to resist the influence of pagan thought, without the information and guidance regularly brought into the home through the agency of the Catholic press.

The viewpoint of the Catholic press is that of the culture and eternal verities of the Faith. In its presentation of news, editorial expression, special articles, its books and periodicals and pamphlets, it is concerned with the really worth while and lasting things of life—the development of culture and spirituality, the application of the great social principles of the Gospel to the task of industrial and economic rehabilitation. A flourishing Catholic press is not only indispensable in defending the Faith—it rebounds to the material welfare of the Catholic family in the community and makes possible a larger Catholic participation and influence in local and national life.

Reading, study and discussion of Catholic literature and of Catholic news in the home, supplemented by Catholic reference works, can be made interesting and profitable. A practical grasp of current Catholic affairs can be obtained in this way, within the home circle, assisting members of the family to be able to give a reason for their Faith, to answer questions asked by non-Catholic friends, to help in minimizing hostility against the Church, and even in awakening sympathy and interest in Catholic thought and life.

Children in the Catholic home, subject as they are to the varifying influences of modern social life, should not be deprived of the help brought to them by the Catholic press and all this term includes Catholic newspapers, magazines, periodicals, books, pamphlets, etc.

FATHER SMITH INSTRUCTS JACKSON

By the Most Rev. John. F. Noll, D. D.

Reprinted by permission: OUR SUNDAY VISITOR PRESS

INSTRUCTION ONE THE FUNDAMENTALS OF THE CHRISTIAN FAITH

FATHER SMITH: Well, have you been doing any praying?

MR. JACKSON: Yes, I have prayed in my own way for heavenly direction and have committed to memory the Lord's Prayer, the Hail Mary and the Apostles' Creed. I do not yet know those other forms called the "Acts."

FATHER S. That's fine. Learn the "Acts" by reading them once a day from your Catechism.

MR. J. The first few pages of the little book treat of what, it seems, should be known by everybody: the existence of God, our relation to Him, and the purpose for which we live.

FATHER S. Yes, but religion, like everything else, must have a foundation, and at the bottom of all religion is the acknowledgement of a Supreme Being, so it is proper that the Catechism should begin with a lesson on the existence of God. You entertain no doubt concerning the existence of an almighty, all-holy, all-wise, and a just God?

MR. J. No, Father; I do not see how any one could, but I would, nevertheless be pleased to hear you state a few arguments in defense of this primary truth.

FATHER S. Well, in the first place, it is one of those truths which is so natural to believe, that the mind is forced to accept it unless the will deliberately opposes it. Not since the appearance of man upon earth has there ever been a nation, cultured or barbarous, that did not recognize some sort of Supreme Being, and you know what is natural to believe must be founded on fact: "all the people all the time" could not be misled. Secondly, it is a thousand times easier to admit a God than to account for the universe without

God. Every person who has attempted to explain the universe without God has only given reasons why a God is required.

MR. J. I have heard people say that everything can be explained by Evolution.

FATHER S. That is, you have heard it said that plants, animals, and man could exist today without the necessity of having a direct Creator such as the Bible represents?

MR. J. Yes, I suppose that is what they mean.

FATHER S. But even if Evolution were correct, a Creator would be needed. It supposes a first something, which might develop or evolve into something else. How account for that first thing, without a God? Every effect must have a cause; the first thing must have been produced from nothing, which only God could accomplish.

MR. J. An unbeliever of my acquaintance calls himself an Agnostic. What is meant by that?

FATHER S. One who does not deny God's existence, but contends that he does not know whether there is a God or not. He is not very anxious to know. In fact, he is not only indisposed to believe in a God, but positively disposed against believing in such a Being. It is strange that in this thirst-for-knowledge age there should be men who want to remain ignorant of this fundamental truth.

A German writer, named Dennert, recently published a book in Berlin, in which he shows that of three hundred of the greatest scientists of the last three centuries, two hundred and forty-three were firm believers in God, and saw harmony between science and revelation. Herbert Spencer says: "The existence of the inscrutable Power (God) is the most certain of all truths." Weismann, who does declare himself an athiest, says: "Creation cannot be disproved, but it must be rejected to escape the supernatural."

The question of God's existence is not a question for science to solve at all. The scientist's work is to study things as he finds them and not be concerned about their origin. Another most convincing proof of the existence of God is that voice within us which tells us that certain things are wrong, and which disturbs our peace when we do certain evil things. If there were no God, to Whom we are accountable, there would be no reason to be thus disturbed.

Now, while reason postulates the existence of a Supreme Being to Whom we owe our life, it cannot determine what the nature of God is, nor the precise service which He wants from us. The latter depends wholly on His will, which it was necessary for Him to make known to us. We call this Divine Revelation. I presume that it is plain to you that the Almighty should want to be known alike and served alike by the whole human family?

MR. J. Yes, Father, it seems that He should.

FATHER S. Then He would have to tell us enough about Himself for the purpose, and define in pretty clear terms what He wants of us. He revealed Himself to the first human creatures, and frequently there after to their descendants, and 1900 years, when the world was in sore need of a teacher, He appeared on earth in human form, and organized a Church, which was to be an authoritative teacher of mankind until the end of the world. Now, in the course of instructions, my aim is to acquaint you with the nature of this church, with her teachings, her requirements, and the God-given helps which she possesses to lead men to eternal happiness. But before proceeding to this, we shall see what revelation (most of which is contained in the Bible) says about God's creation of, and His dealings with, the first intelligent creatures He made. Before creating this world, the temporary home of man, He made what are known as "angels." You have often heard of angels, have you not, Mr. Jackson?

MR. J. Yes, Father; and I have seen them pictured as beautiful figures with wings.

FATHER S. But they have no wings: they have not even bodies, which could support

wings. They are pure spirits, resembling God much more closely than a human soul, which is also a spirit. They were made for the two-fold purpose of being associated with God in glory and of being guardians and protectors of us here below. Heaven, however, was to be given them as a **reward** won by voluntary compliance with some expressed wish of God. They were tried, and whilst most of them cheerfully obeyed God, and were at once admitted into God's presence and happiness, some in their pride, refused to obey. These were rejected by the Almighty. It could not be otherwise, because God could not sanction and reward rebellion. Speaking of these fallen spirits the Bible says: "In His Angels He found wickedness," (Job. IV, 18), and of their rejection: "I saw Satan like lightning falling from heaven, (Luke X, 18); and "God spared not the angels that sinned, but delivered them, drawn down by infernal ropes to the lower hell, (2 Pet. II, 4). These fallen angels are known as "evil spirits" or "devils." Hell was created when they sinned. We shall treat the subject "hell" later.

MR. J. But why are angels pictured with a body and with wings?

FATHER S. Well, they could not be represented at all without a body; we cannot picture an invisible spirit. Then, angels have been frequently sent as messengers of God to man, at which times they appeared with human forms. They are represented with wings to convey to us the passage from heaven to earth and the swiftness with which they carry out God's wishes.

MR. J. If the devils are fallen angels, they have no bodies either?

FATHER S. No; though they are often represented as hideous figures, with horns, cloven feet, etc. Of course, the devils have become as hideous and deformed by their fall as the angels have become beautiful and God-like by their loyalty to God. Hence devils cannot be pictured too ugly.

MR. J. But do the evil spirits strive to deceive and mislead us?

FATHER S. Yes; St. Peter (I Pet. V. 8) says: "Be sober and watch: because your adversary, the devil, as a roaring lion, goeth

about, seeking whom he may devour." The evil spirits are totally perverted, and hence hate God and the souls destined, like they were, for eternal happiness in Heaven. They are filled with envy toward all who have it

in their power to reach the Heaven they were made for. This explains the temptation of Eve by the devil in the guise of a serpent, which we shall refer to in our next instruction.

(To be continued)

WE JUNIORS SPEAK!

THE RESCUED PRINCESS

There was once a little boy who tended sheep in a meadow. His name was Robin. He had no father nor mother and so he tended sheep for other people. He had only one companion, Wolf, his pet dog. Robin was born in France the same year the king and queen had a daughter.

At the christening of the Princess, twelve fairies were there to present their gifts to her. One gave her beauty, another hope, etc., until the last one gave her a little box to be opened on her twelfth birthday. In this box there was a note engraved in gold letters; "On this twelfth birthday of yours, you are given the opportunity to have anything transmuted to gold as you wish as long as you live."

When the Princess was nearing her twelfth birthday a stingy man by the name of "Black Man" heard of this wonderful gift and thought within himself: "If I had that princess in my hands I could have anything I wanted to be changed into gold. On her twelfth birthday I will carry her away." With this evil thought he meant to carry the princess away to his own land.

Now it happened that Robin, when he was very young was liked very much by the fairies. So when he was four years old a little fairy touched his left ear with her wand, which done he soon found out he could understand the birds. The fairy also touched his other ear and he could understand his dog. The birds told him many beautiful stories. They told him of their visits to the palace and what was going on there..

Robin was a yellow-haired good-natured little lad. He had a slim but strong body. He was soft-hearted and kind to everyone and everyone was kind and gentle to him in return.

One day Robin heard the birds twittering and quarreling so that he did not understand them. He wondered what had happened. Soon a little bird came flutter-

ing to him and perched on his shoulder. It told him that a bad man with a black horse had stolen the princess away from the castle.

Robin did not know how to save the princess. Then he said, "Go, Wolf, go! Tell the black horse to come this way. Hurry!" Off went the dog and soon returned with a cloud of dust behind him.

"Where is the horse?" asked Robin. "Bow-wow," barked the dog and turned to the west. Soon the boy saw a black object galloping towards them. He knew at once who it was. Robin pulled out his sling shot to have it ready. When the horse drew near the princess saw that the shephard wanted to help her. Wolf barked and barked in front of the horse and the horse kicked and bucked so that the "Black Man" had to leave go of the princess and hold the horse. The princess held out her arms and jumped into Robin's arms. The horse stopped and the "Black Man" jumped off to get the princess back. Robin took his sling shot and hit the man on the forehead. He fell over because Robin knew that God would help him. The princess rejoiced and picked up the crook that the shephard let go of before starting to fight and gave it to Robin. He noticed it was changed to a gold color but he could not admire it now. He took the princess and jumped on the black horse and rode to the palace. When he entered the gates of the courtyard the people all rejoiced for the hero. The king and queen wanted Robin to stay and reward him but he said, "This is my reward, I need no other. I only wanted to help my country." and he showed them the golden crook that the princess changed for him.

Robin jumped on the black horse and rode away for he had to tend his sheep. He never forgot the trip to the palace and said he would visit it again sometime and ask the princess to marry him. And she did.

Anna Volovsek, (Willard, Wis.)

The Mail Bag

Dear Rev. Father

Chicago, Ill.

This is the first time I am writing to you. I am going to tell a story.

Once upon a time there was a man. He had a little son. One day he was counting some money. He wanted to buy some property. He went away and left his money on the table. The little boy came along. He took the money and threw it into the stove. His father came when he was about to throw the last dollar in the stove. He took hold of the boy and bounced him against the wall. for he knew he had lost his property, boy and home.

Helen Grum.

Yours,

Rev. and Dear Father:

Willard, Wis.

This is my first letter to the Ave Maria. I have often read the magazine and have seen that other children have written many letters.

Our Holy Family Church had a May Queen service which was a success. Our school was let out a few weeks ago and I passed on to the 7th grade. I am now eleven years old.

Respectfully yours,

Dolores Quast.

Rev. and Dear Father:

Willard, Wis.

I will be in the seventh grade next fall. I am now eleven years old. Our school is out now but I had a jolly year.

Our teacher was very kind to us and we certainly had a nice picnic. We children are enjoying our vacation.

Respectfully yours,

Florence Bayuk.

Dear Rev. Father:

Chicago

This is the first time I am writing to you. We were studying very much so we could be promoted to the fifth grade. Our sister let us read library books. The name of mine is "Wee Ann." There are other interesting stories. When I have more time I will write to you about them.

Your Junior Friend,

Josephine Merlak.

Rev. and Dear Father:

Chicago

This is the first time I am writing to you. It will be a story. I hope you will enjoy reading it. The title is: "Buck."

Once upon a time on an island near Alaska, a dog named Buck was leading his master to a town which was at least four miles from their hut. The master of the dog happened to be blind. A blizzard was starting up. They couldn't go further because they were soon both lost. Buck tried to get to town when suddenly he heard the drones of an airplane. Buck's howl was loud. The party in the plane heard it and sent down the

rope and ladder to see what was wrong. Both master and dog were put into the plane. The master was dead. Sorrowfully they tossed his body from the plane. The dog loved his master so much that he jumped after him. His head hit a rock and was crushed. This proves that even dogs can show their love for their masters.

Your new Junior Friend,

Frank Schonta.

Dear Rev. Father:

Chicago

I am a boy of 12 years of age and I went to the 6th grade of Saint Stephen School. Here, Father, are a few riddles for you to answer if you wish.

Why is a tomato red? Because its juice is red. When the clock strikes thirteen, what time is it? Time to be repaired.

Your friend,

John Horvat.

Dear Junior's Friend:

Pittsburgh, Pa.

This is the first time that I am writing to the Ave Maria. I finished sixth grade and so I passed to the seventh. I passed on trial because I failed in Arithmetic. My teacher is Theobalina. Our pastor is Rev. Math Kebe. My father was working in the American Steel Foundries on the 36th street but they moved to Verona. I will write to you soon if I have a chance.

Sincerely yours,

John Sadov.

Rev. and Dear Father:

Willard, Wis.

This is my first letter to the Ave Maria. Our school is out now but I still play with Father John. Our Coronation was held on May 30th and it turned out very successfully. I look at the Ave Maria many times. I like to read the stories and look at the pictures. I am 10 years old and in the sixth grade.

Respectfully yours,

Jennie Routar.

Dear Father:

Morgantown, Ind.

My name is Frances Zupancic. I will be in the fifth grade and am 10 years old. This is the first time I am writing in this Ave Maria. We all like to read the Ave Maria in our family. I have two brothers and two sisters. I have made my first Holy Communion and Conlike. When is a tooth not a tooth? When it's aching. firmation. I have a riddle that I hope everyone will

Your friend,

Frances Zupancic.

Dear Reverend Father:

Chicago

This is the first time that I am writing to you. I would also like to be a friend of the Juniors. I am eleven years old and in the 5th grade at Saint Stephen's School. My mother says that school is always first. So I have to study before I can go out to play. I like Arithmetic best. Sometimes I was very mischievous in school. I make kites and play ball. We have a good team. We have much fun together. I enjoy weeding and hoeing the garden. I haven't any more to say now. Goodbye till the next time.

Your new friend,

Edward Simonie.

Dear Rev. Father:

Chicago

I am a boy in the sixth grade. My name is Matthew Haidinyak. I go to Saint Stephen School. All the boys of the sixth grade like to play ball. I am an outfielder. When I come at 12:30 I am too late for there are too many there already. All who want to play must be there at 12:15. Once we played the seventh grade but we lost. We also play marbles during the marble season. When some one loses he goes scrambling pots.

Your friend,

Matthew Haidinyak.

Dear Rev. Father:

Chicago

I am one of your Junior Friends. My riddles were in the April issue. Wednesday night I read a story called Beauty and the Beast. It is in the story book called Arabian Nights. There was a father who had three daughters. His youngest daughter was called Beauty because she was very beautiful. A Beast came and took Beauty to his palace. The Beast became sick and so the father and the two sisters of Beauty came to live with them. They lived happily ever afterwards.

God bless you Father.

Josephine Kozel.

The Junior's Contest Page

This is the **fifth** set of a series of six sets of questions. If you have not entered as yet do so now. Write and ask for the sets of questions that you have missed. Send all answers to: THE JUNIOR FRIEND, BOX 608, LEMONT, ILLINOIS.

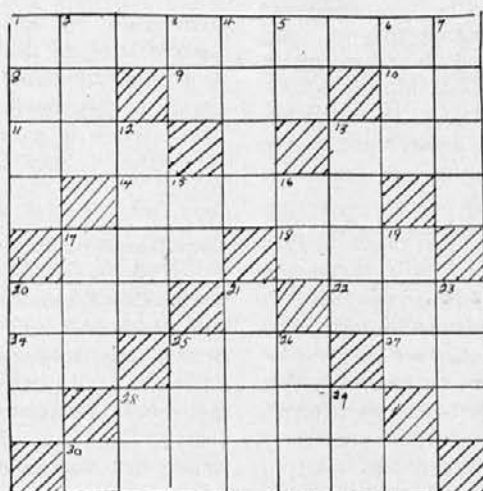
The AUGUST questions:

25. Of which must we take more care, our soul or our body?
26. What is an Indulgence How many kinds? Why are Indulgences helpful to our salvation?
27. Are we bound by the fourth Commandment to honor and obey others than our parents?
28. What are the Holy Scriptures? The Bible?
29. Which are the essential or most important parts of the Mass?
30. Since Jesus redeemed us is it possible for all men to get to heaven?

This is the **fourth** of a series of six cross-word puzzles. The first appeared in the May issue. A prize is given to the one having the best worked and the neatest set. Send answers to the JUNIOR FRIEND, P. O. BOX 608, LEMONT, ILL.

Across.

1. Collection of animals.
2. Either.
9. Edge of a dress.
10. Upon
11. Observe.
13. Conjunction.
14. Earn as a reward.
17. Adapt.
18. A male descendant.
20. Negative.
22. An adult male.
24. A diphthong of Latin origin.
25. A bird of the northern seas.
27. 3.1416.
28. Species of Iris.
30. An understanding.

Down.

1. A bog.
2. Sooner than.
3. Exclamation.
4. To equip.
5. Measure in printing.
6. A compound of atoms.
7. Finishes.
12. Discharge.
13. An iota.
15. And (Latin).
16. Verb.
17. Enemy.
19. Doze.
20. Slumber.
21. Positive.
23. To bite.
25. Work of skill.
26. Relation.
28. Upon.
29. Street (abbr.).

Contributed by Jeannette Baher, pupil of VII grade, St. Joseph's School, Joliet, Ill.

APOSTOL GOBAVCEV

Življenje Fathra Damijana.

Priredil P. Bernard.

(Dalje.)

V.

NEKAJ mesecev je P. Damijan deloval v težki župniji Puna. Srečavale so ga vsakovrstne težave in bridkosti. Bolezen je vladala med domačini, ki so bili po veliki večini zakopani v praznoverje in grdo malikovalstvo.

Ure in ure daleč je moral naš apostol potovati peš pod pekočim tropičnim soncem. Bilo je treba preplezati skalnate gore in pregaziti skoraj neprodorne gozdove. Neprestano je imel v mislih trpljenje Gospodovo, da se je vzdržal pri tem neizrečeno utrudljivem delu.

Kmalu je pokazal na prav poseben način svoje velikodušno junaštvo. Na svojih dolgih potovanjih je nekoč srečal sosednjega župnika, ki je oskrboval duhovnijo v Kohali. Ta župnija je bila mnogo obširnejša nego Damijanova. Župnik je bil pa od starosti in težkega dela že zelo izčrpan. Damijan se je takoj ponudil škofu, da bi zamenjal svojo manjšo župnijo s sosedovo večjo in težjo. Škof je sprejel ponudbo in tako je dobil Damijan župnijo, ki jo je komaj v tridesetih dneh premeril od enega konca do drugega. Da bi lažje in hitreje potoval, si je kupil konja in mulo.

V novi župniji je našel sedem cerkva. Takoj je pa sklenil, da se mora to število pomnožiti. Toda kako? Ni mu kazalo drugega ko posnemati sv. Frančiška Asiškega, to se pravi — cerkve je začel staviti sam. Takrat se je šele prav pokazalo, kako koristno mu je bilo trdo delo na kmetih v zgodnji mladosti. Njegova telesna jakost mu je prišla sedaj zelo prav. Njegov škof je nekoč dejal: "Domačini se ne morejo dovolj načuditi Damijanovi moči. Zdi se jim nekaj nadnaravnega, ko vidijo Damijana, da nese v hrib tram, ki bi ga štirje domačini komaj dvignili."

Prva njegova nova cerkev je bila znotraj opremljena s klopmi kakor pri nas. Toda domačini niso bili vajeni sedenja v klopih in se

niso mogli sprijazniti s takimi manirami. Doma so namreč imeli namesto stolov le nekake preproge na tleh in tako so hoteli imeti tudi v cerkvi. Nazadnje se je moral Damijan vdati in je dejal: "No, končno je to še precej ceneje..." Namesto zvonov je pa rabil močan rog, da je klical svoje vernike k slubi božji. Za sveče je tudi sam skrbel, ker je imel na otoku nekaj čebelnih panjev.

Ko je tako naraslo število novih cerkva, je prišel nov duhovnik in obširna župnija se je razdelila v dve. Damijanu je ostala polovica s tremi cerkvami, ki so bile kakih 15 milj narazen. Maševal je v njih po vrsti eno nedeljo v eni, drugo v drugi, tretjo v tretji.

Poleg bolj ali manj strnjenih vasi je bilo še vse polno zelo raztresenih selišč po otoku. Zato pač niti nekateri najboljši verniki niso mogli k službi božji ob nedeljah. Damijan jim je pa pomagal na ta način, da je naučil nekaj bolj nadarjenih fantov domačinov brati evangelij in moliti posebne molitve, potem jih je pošiljal ob nedeljah v razne kraje, da so vsaj nekoliko nedomestili vernikom redno nedeljsko službo božjo.

Kmalu se je pokazalo, da prebivalstvo na otoku izgublja na številu, zakaj vsako leto jih je več umrlo nego je bilo rojenih. Zato se je naš apostol zelo trudil, da bi jim zboljšal življenjski položaj in pregnal zavražne bolezni z otoka. S tako ljubeznijo se je posvetil oskrbovanju svojih ovčic, da je sam nekoč zapisal besede: "Neizmerno jih ljubim in bi rad dal zanje svoje življenje po zgledu našega Zveličarja." Komaj si moremo predstavljati, kakšne težave je moral premagovati v svojem vinogradu, toda nič ni moglo ohladiti njegove duhovniške gorečnosti. Zopet drugič je pisal: "Izpostavljen sem tu mnogim nevarnostim za dušo in telo. Toda zavedam se, da sam od sebe ne morem nič, zato se izročam varstvu Gospodovemu. On je sprejel mojo daritev in me vsak dan krmi s svojim mesom in krvjo."

Nekoč je zvedel, da je v neki sosednji župniji umrl duhovnik, pa še nima nobenega naslednika. Prišlo mu je na misel, kako zapuščeni morajo biti sedaj tisti ljudje, ko toliko časa ne morejo prejeti zakramentov. Brž je poizvedel za pot v tisti kraj in je brez obotavljanja zasedel konja. Dolga, dolga je bila pot

in trikrat je moral preko skoraj neprestopnih gorskih grebenov. Napol mrtva sta se oba, on in njegov konj, priplazila končno do cilja. Toda veselje domačinov, ki so ga pokazali ob nepričakovanem prihodu tujega duhovnika, mu je stokrat poplačalo ves trud in napor.

Pri vsej tej žgoči skrbi za blagor duš si pa ne smemo predstavljati Damijana samo v duhovniški službi. Ne, nič manj mu ni bil pri srcu zemeljski blagor zapuščenih domačinov. Učil jih je torej tudi civiliziranega življenja in vsakovrstnega zemeljskega napredka. Sicer pa ni treba tega šele posebej poudarjati, saj od nekdaj velja, da so bili katoliški misijonarji tudi največji civilizatorji in so še dandanes, čeprav jim svetna zgodovina tega noče nič rada priznati . . .

Takole je pisal P. Damijan svoji sestri Pavlini, ki je bila nuna na Holandskem: "Tri leta je že, odkar sem dobil zadnjo vrstico od tebe. Kje pa si, draga sestra? Pa ne da bi se bila že preselila v nebese? O, ne tako hitro, če ne boš zamerila! Malo več časa bo treba za dosego krone! Misli na svojega brata tu doli, ki bo zavoljo svojega življenja med divjaki kmalu sam postal popoln divjak. Pa naj bo, jaz imam iz srca rad te divjake, ki ne bodo več dolgo divjaki, morebiti bodo že prekosili Evropejce. Saj že sedaj znajo vsi brati in pisati in ob nedeljah so kar čedno oblečeni . . ."

Zelo ga je pa bolelo, da so imeli zdravniki domačini še vedno tako velik vpliv na ljudi. To so bili pač bolj čarovniki nego zdravniki. Ukočeninjeno prepričanje je vladalo med domačini, da ima vsaka bolezen neko skrivnostno ozadje, ki ga je treba odstraniti s čarovnijami in malikovalskimi obredi. Damijan se je veliko trdil, da bi odpravil čarovniško početje "zdravnikov" in jih naučil nekaj prave zdravniške vednosti. Toda to ni šlo tako lahko kot bi človek rad. Vendar se ni nikoli vdal malodušnosti in obupu. Nekoč je pisal:

"V splošnem imam tu doli seveda jako veliko sitnosti in malo tolažbe in veselja. Samo božja milost je, da najdem Gospodovo breme sladko in njegov jarem lahak. Kadar nekoč zbolim, tolažim samega sebe s tem, da je sedaj blizu moj konec. Vendar sem zadovoljen s svojim poklicem, samo Bog mi daj vztrajati do konca. Bodimo orodje v rokah božjih

**UMRL JE
NADŠKOF DR. BONAVENTURA
JEGLIČ,
EDEN NAJBOLJ APOSTOLSKIH
MOŽ, EDEN NAJVEČJIH
SLOVENCEV!
MIR NJEGOVI DUŠI!
SLAVA NJEGOVEMU SPOMINU!**

kakor v rokah spretnega rokodelca. Naj bo življenje ali smrt, Jezusovi smo . . ."

Tako in podobno ga je Bog sam šolal in pripravljaj za tisto strašno, kar je imelo kmalu priti nadenj. Gotovo v tistih časih Damijan sam ni slutil, kaj ga še vse čaka. Ako bi bil takrat svet vedel, pred kakšno preizkušnjo bo kmalu postavljen mladi Belgijec, bi gotovo oči mnogih milijonov obtičale na njem in bi preže-

če opazovale, kaj bo naredil. Toda česar ni vedel ne Damijan ne kdo drug na svetu, to je vedel Bog in čakal pravega trenutka . . .

Proti koncu svojega bivanja v župniji Kohala je nekoč pisal P. Damijan:

"Gobavost se je naselila med naše ljudi in je je vedno več. Ni taka, da bi kmalu prinesla smrt bolnikom, toda ozdravljiva je v zelo redkih primerih. Je pa zelo nevarna, zakaj malo katera bolezen je tako nalezljiva."

Tako smo torej prišli do tistega poglavja, ki nam bo začelo pripovedovati o čudovitih junastvih našega Damijana med najnesrečnejšimi bolniki, med katerimi ši je zaslužil tako časten naslov: Apostol gobavcev . . .

(Dalje prih.)

Prva Slovenka Ameriki

P. Hugo.

KOLIKOR je doslej znano, je bila prva Slovenka v Ameriki Baragova sestra Antonija. Dne 12. jul. 1837, tedaj ravno pred sto leti, je v New Yorku stopila na ameriška tla. Ker ona ni bila samo prva ameriška Slovenka, ampak tudi prva slovenska misijonarka, je ta dvojni stoletni jubilej gotovo spomina vreden. Zato je prav, da se ga je Glasilo KSKJ. v daljšem članku spomnilo. Tudi Ave Maria noče molče mimo njega. Ne misli pa dosti pogrevati starih, že znanih stvari. Le dopolniti hoče, česar neznan člankar v Glasilu ni ugotovil, oziroma je napačno ugotovil, ker ni imel pred seboj novejših izsledkov.

Podpisani sem se že pred par leti lotil celotnega življenjepisa te prve ameriške Slovenke in prve slovenske misijonarke. Pri svojih raziskavanjih Baragovega življenja sem nalezl na nove podatke o njej. Upal sem, da bom po nadaljnjem brskanju mogel zamašiti še ostale vrzeli, ki jih je Dr. John C. Zaplotnik, njen prvi slovenski življenjepisec, moral pustiti odprte. Žal, da se mi to kljub vsemu popraševanju in dopisovanju ni posrečilo. A škoda bi bilo, če bi se zbrani paberki poizgubili. Nekaj sem jih že tu in tam porabil. Vporabil jih je tudi Dr. Fr. Jaklič, iz čigar knjige bi jih bil Glasilov člankar lahko povzel. Nekaj pa jih je ostalo še v mojih zapiskih. Naj jih ob tej

jubilejni priliki povežem v celoto.

Antonija je bila najmlajši otrok v Baragovi družini. Pred njo je bil naš misijonar Friderik. Rodila se je 4. febr. 1803. Z 21 letom se je poročila. Vzela je deželnega uradnika Feliksa Hoefferna pl. Saalfelda iz stare kranjske plemiške rodovine. Poročil ju je 31. maja 1824 v Ljubljani njen brat Friderik, takrat semeniški duhovnik. Po šestletnem srečnem zakoncu je postala vdova brez otrok. Prav takrat si je Baraga utiral pot v ameriške indijanske misijone.

Sedem let pozneje je tudi Antonijo potegnil za seboj med Indijance. Ni pa res, da bi jo bil šele takrat ob svojem prvem obisku domovine, l. 1836-37, pridobil za svoj misijon. Ona se je že ob njegovih prvih misijonskih poročilih ogrela za to. Da prav resno, je razvidno iz tega, ker je že prej, preden je brata obvestila o svoji nameri, navezala stike z dunajsko Leopoldinsko misijonsko družbo. V uradu te družbe je takrat sedel g. Lichtenberg, ki se je ob istem ognjišču vnel za isti vzor. On se je sporazumno z Antonijo obrnil naravnost na generalnega vikarja cincinnatske škofije, Very Rev. Rese-ja, in mu razkril željo, da bi rada šla Baragi na pomoč. Ta je Barago z dopisom 8. dec. 1832 obvestil o dveh novih misijonskih kandidatih. Lichtenberga je imenoma navedel. O Antoniji je dejal le, da je neka njegova sorodnica iz Avstrije. Morda sam ni vedel njene imena.

To sporočilo iz škofije je Barago nemalo osupnilo. Prav nič ga ni bil vesel. Lichtenberga je kot misijonskega pomočnika gladko in odločno odklonil, češ, da bi ne vedel primerno zaposliti njegovega razboritega duha. Glede svoje sorodnice iz Avstrije je pa nujno zaprosil natančnejšega obvestila, kdo da bi bila. Iz tega sklepam, da ga Antonija dotlej o svoji nameni še ni obvestila. A med tem, ko je čakal na odgovor iz škofije, je že iz domovine zvedel, da je ona tista sorodnica. Tudi nje si ni kar nič želel k sebi.

V svojem odgovoru Very Rev. Rese-ju, z dne 5. marca 1833 pravi: "Ona ne zna niti besedice francoski in se tudi ne bo nikoli dobro naučila. Kaj bi tedaj mogla dobrega storiti! Veliko nesrečo si bo nakopala, če pride." Nadalje piše: "Tako ko sem to zvedel, sem ji pi-

sal. Nujno sem ji odsvetoval hoditi. Če jo more pismo le še doma dobi, gotovo ne bo prišla." Sestri Amaliji, ki ga je 4. jun. 1832 o tem obvestila, je 29. jul. 1833 odgovoril: "Težko mi je, izredno težko, videti svojo prisrčno ljubljeno sestro tako daleč od mene. Toda, ker mi za blagor mojega misijona ni prav nič potrebna in bi mi bila celo odveč . . . moram zatirati svoja čustva . . . Rajši se Vam zdim hladan in brezčuten, ko da bi bil pred Bogom odgovoren, da sem delal proti svojemu prepričanju."

Po tako odločni odklonitvi seveda Antonija ni več silila za njim. Slučaj je potem nanesel, da je svoje misli popolnoma drugam obrnila. Veliki Slovan Matija Čop, profesor in licealni knjižničar v Ljubljani, je začel gledati za njo, da jo poroči. Njegova tozadevna korespondenca nam je še ohranjena. Toda preden je stvar dozorela za poroko, je prišel nov udarec usode. Dne 6. jul. 1835 je njen izvoljenec Čop v Savi utonil, komaj 38 let star. Zdaj je Antonija dodobra spoznala, da ji zemška sreča ni mila. Znova je začela misliti na odhod k bratu med ameriške Indijance.

Med tem so se tudi razmere brata-misijonarja bistveno izpremenile. Takrat se je ravno boril z začetnimi težavami v svojem novem misijonu v Lapointu. Te so bile vse drugačne, kot v Arbore Croche, kjer je imel prvič priliko, lastno sestro dobiti za misijonsko pomočnico. Tam je imel jako pripravno misijonsko osebje na razpolago, kot se je 29. jul. 1833 sestri Amaliji pohvalil. Tu je bil popolnoma sam za vse. V pismu na svojega škofa 11. okt. 1835 toži: "Živim tu v jako neprijetnih razmerah, brez prijateljev, brez znancev, ločen od vsega civiliziranega sveta . . . Da bi mi ljubi Bog dal milost in moč, še to potrpežljivo prenašati."

V tem težkem položaju mu je prišla sestra Antonija na misel. Zdaj bi mu bila njena ponudba dobrodošla. Bila bi mu gospodinja in misijonska učiteljica. Nimam dokaza, a mislim, da jo je sam povabil k sebi. Drugače bi mu ona v jeseni istega leta ne bila pisala, da bo le še par dni ostala v domovini, potem pa se bo odpravila na pot k njemu. Težko jo je čakal, a je ni bilo od nikoder in tudi nikakega nadaljnjega obvestila ni prejel od nje. Že je mislil, da ga je to pot ona pustila na cedilu, ali pa da so se med tem njene razmere zopet bistveno spremenile. V negotovosti, kaj je ž njo, ji je

pisal: "To ti pišem v negotovosti, si li v resnici že odpotovala, ali pa popolnoma opustila misel k meni priti. Če Ti te vrstice le še pridejo pred oči, Te prosim, predraga Antonija, pospeši svojo pot k meni. Še nikdar Te nisem tako želel pri sebi imeti in nikoli Te nisem še tako potreboval kot zdaj v svojem novem misijonu ob Lake Superior. Zdaj sem tu popolnoma sam, na tem lepem, zdravem in obljudenem otoku . . . Tu bi vodila šolo, saj bi se hitro vživela. Časne potrebe svojega Friderika bi imela na skrbi in se obenem lahko s pridom brigala za svoje dušno zveličanje. Mogla bi biti Marija in Marta v eni osebi. Pridi tedaj, predraga Antonija, če Ti je mogoče . . . Ako Te te vrstice še v Ljubljani dobe, preljuba Antonija, in če bo samo od Tebe odvisno, ali prideš ali ne, prav nič ne dvomim, da boš prišla in Te bom naslednje poletje pričakoval. V slučaju pa, da bi Te ne bilo, bom sklepal, da ni od Tebe odvisno. Naj se tudi v tem dopolni na veke češčena volja božja."

Toda poletje 1836 je prišlo in prešlo, Antonije pa ni hotelo biti, niti kakega poročila od nje. Misijonski služabnik Merlak, za katerega se je Amaliji priporočil, je 17. jun. došel, a ni vedel ničesar povedati, da bi bila tudi Antonija na potu k njemu. Baraga se je bolj in bolj lotevalo prepričanje, da so spremenjene razmere prekrizale njen načrt, in se je že vdal v voljo božjo. Po mnogem kolebanju se je odločil, da osebno pohiti po podporo in sodelavca v domovino.

Dne 7. dec. 1836 je došel v Pariz, kjer se je radi natiska svojega čipevskega molitvenika nad mesec dni zamudil. Tu ga je čakalo veliko iznenadenje. Dne 8. jan. 1837 se mu predstavi sestra Antonija, ki se je v nekem tamkajšnjem zavodu učila francoščine. Slučajno sta se našla. Neki pariški list je dva dni prej prinesel vest, da se mudi v mestu sloviti indijanski misijonar iz Amerike, Friderik Baraga. Neki Antonijin znanec ji je to vest še gorko prinesel. Takoj ga je šla iskat in ga kmalu našla. Se razume, da je bilo veselje obeh veliko.

Domenila sta se, da ona ostane v Parizu, dokler on ne opravi svojih potov po Evropi, nakar bota skupaj odrinila proti Ameriki. Sredi maja je bil on zopet v Parizu. In 24. maja sta obenem z misijonskim služabnikom Andrejem Češirkom na novi močni jadernici odplula pro-

ti Ameriki. Po skoraj 50 dnevni burni vožnji so 12. jul. dospeli v New York. Ko je z drugo tovorno ladjo prispela še obilna Baragova prtljaga, so 2. avg. po kraljevem Hudsonu nastopili pot proti končnemu cilju. Dne 24. avg. so došli v Mackinac. Tu je Antonija preko zime ostala pri ugledni družini Abbot, ker misijonska hiša v Lapointu še ni bila končana. Spomladi l. 1838, ko je bila jezerska plovba otvorena in misijonski dom za silo urejen, je nadaljevala pot proti Lapointu, po katerem se ji je že tožilo.

Njeno tamkajšnje bivanje je bilo pa sorazmerno kratko. Niti poldrugo leto ni vztrajala pri bratu. Zgodovinarji splošno menijo, da je bila iz zdravstvenih ozirov prisiljena, kraj zapustiti. To pa ne drži. Vsaj glavni vzrok ni bil to. Baraga sam piše Amaliji 17. sept 1838: "Še to Ti moram povedati, da se najina Antonija prav dobro uči. Ni bila še prav nič bolna. Tudi njen običajni glavobol jo je skoraj minil." Podnebje je tedaj prijalo njenemu zdravju bolj kot doma.

Glavni vzrok, da se ni mogla vkoreniniti, je bila njena osamelost. Spočetka, ko ji je bilo še vse novo in je imela še kolikortoliko družbe, je še šlo. Friderik se je bolj doma držal, ker je gradil novo cerkev. V pomoč sta bila niemu in njej kar dva misijonska služabnika rojaka, Merlak in Češirk, ki sta opravljala nižja gospodarska dela. Pozneje je pa Friderik začel zopet izletavati na daljše misijone. Merlak in Češirk sta ga drug za drugim zapustila. ker sta videla, da v njegovi misijonski službi nimata nikake časne bodočnosti. Mimogrede naj v Baragov kredit povemo, da dokler sta bila ta dva rojaka pri njem, ki seveda nista razumela francoski, še manj pa indijanski, je on v svoji gorečnosti za izročene mu duše ob nedeljah prav radi njih še slovensko pridigal. Tedaj en nov jubilej: Stoletnica prve slovenske pridige v Ameriki!

Ko je bilo te domačnosti konec in je morala Antonija prevzeti še vse skrbi za majhno ekonomijo, za kar kot plemkinja ni imela ne veselja ne smisla, se je začela zanjo težka duševna kriza. Bolj med vrstami kot v vrstah ji je dajala duška v svojih pismih na Amalijo. Ko bi bila Friderikovega duha, presojaajoč vse v luči večnosti, bi bila to krizo prestala. To pa ona nikoli ni bila. Že v Parizu se je naj-

bolj naslajala v operah. V New Yorku, kjer je Friderik po možnosti misijonaril, je ona s precej kritičnim očesom proučevala ameriške kulturne razmere in se rada gibala v višji družbi. V Lapointu se je le takrat razživela, kadar je imela redko priliko, s kako primerno družbo kam izleteti.

Osamljenost jo je ubijala. V svojem pismu Amaliji 8. okt. 1838 se je značilno razbremenila: "Često je moj duh, čeprav imam proste roke, tako obremenjen, da mi je nemogoče pisati. V resnici, draga Malči, močnega duha je treba, ali pa neobčutnega srca za mirno prenašanje tega, kar tu vidim. Ali moraš pa biti Friderik, bitje, ki se komaj zemlje dotika. Vse nevšečnosti z veseljem sprejema, sebe sploh ne pozna in samo za nadnaravno živi... Ne pravim tega, da bi oplašila koga, ki se morda pripravlja za ameriški misijon. A ponavljam, trnjeva je pot in le tisti naj jo nastopijo, ki čutijo v sebi dosti duha in moči."

Antonija tega duha in te moči ni imela. Odtod njena vedno večja zagrenjenost. Edino močna vera bi ji bila kos. To ji je pa znani duševno bolni heretik Bernard Andrej Smolnikar s svojimi spisi že izpodkopal. Friderik ni imel toliko časa na razpolago, da bi jih bral, čeprav mu jih je Smolnikar vsiljeval. Antonija je pa v svoji notranji razoranosti z užitkom prebiral, čeravno ni vsega verjela. Saj je bilo toliko čudaškega v njih, da je lahko vsak spoznal: pisatelj mora biti duševno iztirjen. Da to branje ni šlo brez sledu mimo nje, priča konec njenega pisma Amaliji 5. apr. 1839. Ko je omenila, kaj Smolnikar piše o verskem praznoverju, dostavlja: "Bog zna, koliko praznoverja se še nas drži!" Isto pismo sklepa: "Morda bom preveč povedala, če le še to rečem, meni je dobro, kar upam tudi od Vas čuti. Več ustno!" Zadnji besedici kažeta, da je takrat dozorel v njej sklep, vrniti se v domovino.

Naslednje mesece je v Lapointu le še visela. Njen duh je snoval že novo bodočnost. Razume se, da jo je ta duševna kriza tudi telesno razrvala. A to je gotovo: glavni vzrok, da je zapustila brata, ni bila telesna bolezen, ampak duševna kriza. Kdaj je ta kriza dosegla svoj višek in kdaj je razodela bratu, da misli oditi, ne vemo natančno. Moralo je biti vsaj v zgodnjem poletju l. 1839.

(Konec prih.)

NAŠ STRIČEK

Dragi striček:—

Čeprav je že minil mesec majnik in šmarnična pobožnost, imamo pri nas še vedno posebno pobožnost, namreč v čast Jezusovemu Srcu skozi ves mesec junij. Ob petkih pa tudi križev pot. Sedaj so že

počitnice in imam dosti časa za pisati Stričku. Lep je list Ave Maria. Kje ste še drugi dečki in deklice, da ne pišete več v ta list? Morebiti vas bo več prišlo, če vam jaz napišem nekaj ugank. It goes up and down, but it does not touch the ground. (A pump.) Coat on coat and no buttons. (Paint.) It goes in a cellar and has two ears. It goes out and has 4 ears. (Cat with mouse.) Lep pozdrav vsem.

Mary Vovko, Blain, O.

Draga Marica:—

Zelo sem bil vesel, ko sem dobil Tvoje pismo. Precej sem vedel, da bo kaj lepega notri, ker že malo poznam Tebe in vse Tvoje, posebno pa mam. Vedno dobim kaj lepega pisanja od Vas. Tudi to je lepo, da si poslala ugank. Gotovo jih bodo vsi otroci radi brali in še svoje poslali Stričku. Pa lepa hvala, da si tudi odgovore napisala, drugače bi si glavo razbil od samega premišljevanja — kdo? Tvoj Striček.

Dragi Striček:—

Moram izpolniti svojo obljubo, ko sem rekla, da bom večkrat pisala v list Ave Maria. Najprej se Vam zahvalim za kartico, ki ste mi jo poslali, in pa da ste popravili moj spis, kar je bilo napačnega. Vprašate me, kdo me je naučil tako dobro pisati. Odgovarjam Vam, da sem se kar sama naučila. En čas je šlo bolj težko, pa mislim, da bo vedno bolj lahko. Zdaj je šola finish (končana!), bo pa treba doma delati. Ne bo časa veliko misliti na počitnice. Zdaj bom šla drugo leto v High School. Zdaj Vam pa še to pišem, da kar ne morem verjeti, da je Father Moder umrl. Jaz mislim, da se ne bom mogla privaditi družega župnika. Sedaj še nič ne vemo, katerega bomo dobili. Ta je bil na naši fari 25 let. Mislim, da ga bo cela fara pogrešala. Pogreb je bil prav lep in se mi zdi, da sem tudi Našega Strička videla tam. Zdaj pa prav lep pozdrav moji teti v starem kraju, Marijani Peternel, ki tudi dobiva list Ave Maria. Stričku pa tudi en pozdrav.

Lena Robič, Presto, Pa.

Draga Lena:—

Zelo sem ponosen nate, da si se kar sama naučila

po slovensko pisati. Skoda, da niso vse ameriške slovenske deklice in dečki taki tiči kot si Ti. To bi bilo veselje za Našega Strička. Ampak tega pa res ne vem, če je bil na pogrebu ali ne. Večkrat se gre kam potepat in mnogi ljudje pravijo, da ga kje vidijo. Jaz ga pa še nikoli nisem nikjer srečal. Res da ne. Tvoji teti v starem kraju pa tudi jaz pošiljam en pozdrav. Kadar bova imela čas, jo bova šla obiskat. Kaj praviš?

Dragi Striček:—

Zadnjikrat sem Vam pisala po angleško, pa se Vam ni dopadlo. OK, bom pa po slovensko, da boste zadovoljni. No, kako se Vam pa že kaj godi? Mogoče bomo imeli pri nas kmalu slovensko šolo, pa jo boste morali priti pogledat. Moja sestra mi je povedala, kako so slovenske sestre dobre. Radi bi jih tudi pri nas imeli. Drugič Vam bom več napisala, ko se bom bolj naučila po slovensko pisati. Z Bogom in Marijo.

Rezika Tomec, Johnstown, Pa.

Draga Rezika:—

Prav zares, zdaj sem pa zelo zadovoljen. Dobro si napisala. Tisto je prav gotovo, da bom prišel pogledat Vašo novo šolo, kadar jo boste imeli. Tudi to verjamem, da ni boljših sester kot so slovenske. Bog jih živi, pa Tebe tudi, posebno takrat, kadar boš tudi Ti "slovenska sestra".

Dragi Striček:—

Moram Vam povedati, kako sem bila vesela, ko sem videla svoje pismo v listu Ave Maria. Naš Striček je pa res dober, ko naša pisma skupaj sklada. Zato Vam pa pošiljam eno pesem, pa ne smete misliti, da sem jo sama zložila. Prepisala sem jo iz slovenskega abecednika, ki ga mi je dala ena punca. Poznate vrtec ta — poznate cvet vrtnarja. — Nedorčnost, cvet srca — in angelčka čuvarja. — Vas pozdravlja

Josephina Skubic, Fontana, Calif.

Draga Josephine:—

Veš, Ti bi bila lahko vsak mesec tako vesela kot si bila takrat, ko si našla svoje prvo pismo v našem listu. Kar vsak mesec nekaj napiši in boš vselej tako vesela, kadar bo prišel k Vam naš list. Vesel sem, da imaš slovenski abecednik in se iz njega učiš. Le tako naprej, da boš enkrat v resnici cela Slovenka!

Dragi Striček:—

Jaz sem sedem let stara in hodim v third grade. I have all A's on my Report card. We have nice weather in Denver. Rada bi videla, da bi Vi prišli k nam in videli naše lepe gore. Pridite. God bless you.

Lillian Yelenich, Denver, Colo.

Draga Lillian:—

Vesel sem, da se tako dobro učiš. Ker imaš tako dobro glavico, se boš gotovo tudi slovensko kmalu dobro naučila. Jez bom res enkrat prišel v Denver in mi boš vse gore pokazala. Ali bova šla tudi na vrh katere gore? Takrat bova samo po slovensko govorila in potem Ti bom dal en velik A tudi v slovenščini.

Ko sem Marijo klical

V NOVIH RAZMERAH.

(Dalje.)

KOT se gotovo skoraj nikomur, ki je prišel v Ameriko, tukaj nekaj časa ni dopadlo, tako se tudi meni ni. Hitro sem imel narejen načrt: v Ameriki bom le kakih par let, le toliko časa, da si prislužim par stotakov, potem pa z Bogom, Amerika! Pa je bilo glede mene še drugače. Med tem ko so se drugi polagoma prej ali slej privadili in jim je bil obstanek v Ameriki ali sploh v tujini omogočen, je meni vse kazalo, da Amerika ne bo mesto zame, da bo v njej za mojo eksistenco vrlo slabo. V prvih mesecih mojega bivanja v Ameriki se mi moje slabo zdravje ni prav nič okrepilo in tudi nič kazalo ni, da bi se sčasoma okrepilo, kot sem prej upal, posebno še, ker sem imel težko in nezdravo delo v rudniku.

To mi je povzročalo skrbi za mojo bodočnost. V tej stiski sem se priporočil velikemu čudodelniku sv. Antonu Padovanskemu za pomoč in obljubil, ako bom uslišan, svoto denarja za takozvane kruhe sv. Antona. Bil sem uslišan in sem izpolnil obljubo. Ostal sem stalno v Ameriki, v rudniku pa sem delal skoraj celih 22 let, kljub slabemu zdravju.

V prvih letih bivanja v Ameriki se mi je življenje takoj tudi drugače že kar zastudilo, in to vsled tega, ker je ravno v onih letih najbolj prostaško in najhuje divjal boj brezverskih slovenskih listov proti vsemu, kar je s krščanstvom v zvezi, da je bilo že naravnost grdo in se je moralo vsakemu poštenemu človeku to početje že pošteno studiti. Posebno sta se odlikovala v divjanju in zaganjanju dva lista, ki sta si bila podobna tudi v imenih, eden je bil G. N., drugi pa zdaj že pokojni G. S.

Posledice tega divjanja so se dobro poznale na rojaki, kateri so jih brali in med katerimi sem imel živeti.

Po mojem prihodu mednje so me kar obstopili kot človeka, kateremu pride slabo in mu je treba pomagati. Hoteli so pomagati tudi meni "neumnemu grinarju" s svojim poukom, da je vera humbug in duhovniki humbugarji,

in še več takih reči. Že naslednjo nedeljo, ko sem šel v cerkev k maši, so me nagovarjali, naj ne bom več tako neumen, da bi veroval duhovnikom in da bi še hodil v cerkev, kot sem hodil v starem kraju; da so duhovniki taki, da bi najraje delavcu poleg srajce, ki jo ima na sebi, vzeli še njegovo kožo z njega.

Ko sem se jaz za ves njih pouk in vse njihovo prizadevanje toliko zmenil kot za lanski sneg in storil svoje in po svoji vesti, so me pustili in se tolažili, da se bom sčasoma že še sam "zbrihtal" in "spametoval".

Ko so hoteli tudi glede stare domovine več vedeti, kako je tam, nego jaz, ki sem bil ravnokar od tam prišel, me je zanimalo zvedeti, odkod neki zajemajo toliko "učenost". Ali tudi njo kot premog v jami s krampom kopljejo? Pa takoj mi je bilo vse jasno, ko sem pogledal v protiverske liste, kajti isto sem v njih videi, kar so od njih zapeljani rojaki govorili.

Pa kljub vsemu sem se bil le privadil in prilagodil novim razmeram, živel lahko med rojaki in bil tudi v prijateljstvu z njimi, čeravno so ravnali drugače kot jaz, ki nisem hotel, da bi mi dru kazali pot.

Misel na povratek v domovino pa se je začela oddaljevati od mene kot se oddaljuje ladja od obrežja v neskončni ocean.

Delal sem že več let v rudniku . . .

ŽIV POKOPAN.

To je bil tisti strašni dogodek, katerega sem bil doživel v rudniku in katerega sem bil že omenil kmalu v začetku tega spisa.

Bilo je 9. aprila l. 1912. Delal sem takrat s tovarišem Slovencem v takozvanih "pilarjih", kjer se jemlje zadnji premog; to so stene premoga med prostori, ki med njimi toliko časa stoje in drže strop, dokler niso ti prostori izčrpani in prazni, na kar se poberejo še te stene premoga, in sicer se to začne od drugega konca tako, da se rudar obenem, ko jemlje ven premog, umika pred rušenjem stropa, ki se za njim ruši oz. za pobranim premogom, sicer bi se ves premog ne mogel pobrati.

V takem kraju sem omenjenega dne delal. Ravno nad menoj v stropu pa se je nahajala ogromna takozvana "rola", nekaj najbolj ne-

varnega v premogovniku, ker je prej ne moreš opaziti in tudi nobenega znamenja ne da prej, dokler se ne vtrga od stropa, kadar se premog izpod nje vzame, razen če med tem časom, ko jo na enem koncu premog še drži, na drugem koncu rudar pod njo podporo (prap) postavi. V prostoru, kjer sem jaz delal, pa so bile take podpore postavljene vse okoli "role" in kot nalašč, nobena ne pod njo, da bi jo vsaj nekoliko zadrževala.

In tako se je zgodilo, da sem nič hudega sluteč, delal na silno nevarnem kraju. Ko sem na eni nogi stoje, na drugi pa kleče, skopal zadnji premog, ki je še nekoliko držal kamen v obliki ogromne sklede, se ta nenadoma vtrga nad menoj in me pod seboj pokoplje tako, da so se le nekoliko noge ven videle.

Ko je bilo vse tiho, je moj tovariš mislil, da sem že mrtev, pa sem bil le omamljen. Čez nekoliko trenutkov pa kakor da bi se iz spanja zbudil. Nisem vedel prvi hip, kje sem in kaj se je z menoj zgodilo — pa kmalu začutim nepopisno strašno pezo na sebi in se obenem spomnim, kje sem, in da sem še ravnokar kopal premog. Zavedel sem se strašnega položaja. Bil sem živ pokopan. Tiščalo in prešalo me je tako, da se mi je zdelo, da mi pokajo kosti, in pot se je cedil iz mene. Niti ganiti se nisem mogel. Samo glavo sem nekoliko okrenil na stran, da sem mogel dihati in da se na obrazu ležeč nisem v premogovem prahu zadušil.

Kaj takega se more samo izkusiti, a nikdar ne popisati. Ubogi ljudje, ki na ta način končajo! Kako strašno smrt imajo!

Takoj sem se spomnil vsega, spomnil, kako bo strašna novica, da me je v Ameriki v jami ubilo, bridko zadela mojega očeta, brata in sestro v stari domovini, brate tu v Ameriki in sorodnike.

Moj tovariš je takoj vse poizkusil, če bi mi mogel kako pomagati. Pa ko je uvidel, da sam nič ne more, me je vprašal, če bom mogel tako dolgo čakati, da bo šel pomoč poklicati. Toda moj položaj je bil tako hud in tako nepopisno strašen, da čeprav sem mislil, da mi vsi rudarji iz celega rudnika ne bodo mogli pomagati, ker sem mislil, da bodo morali na meni kamenje razbijati ali celo streljati, preden me bodo mogli izpod kamenja dobiti, ker se mi je zdelo, da me cel hrib tišči, sem vendar rekel

tovarišu, da ne morem čakati. Neznosen položaj, v katerem sem se nahajal, mi je vzel razsodnost. Kako bi od mojega tovariša pričakoval, da naj mi kar sam hitro pomaga, ko niti nisem mogel upati, da bi mi vsi rudarji skupaj pomagali. Ker ni drugega kazalo, je stekel moj tovariš klicat na pomoč.

Jaz pa, čeprav nisem mogel verjeti, da bi me celo čudež rešil, sem vendar v tej grozi in v tem obupu začel klicati: "O Marija, pomagaj mi! Marija, pomagaj!"

Kmalu je prihitel nazaj moj tovariš in z njim štirje možje. Dva Poljaka, en Slovenec in en Škotec. In pet krepkih in močnih mož je imelo zadosti opraviti, da so ogromno skalo na enem koncu vzdignili in obrnili. Še par minut — pa bi bilo morda prepozno . . .

Ko so me rešitelji oprostili strašnega bremena, sem se počasi in molče dvignil in se ves onemogel zavlekel na stran in se naslonil na voziček za nalaganje premoga. Silili so vame z vprašanji, če me je hudo pobilo, če mi je kaj zlomilo in če bom mogel še kaj delati — pa od mene ni bilo nobenega glasu, ker ga nisem mogel dati. Še le čez dolgo sem prišel toliko k sebi, da sem rekel s slabotnim glasom, da bo še dobro, če se bom mogel domov privleči.

In res, le z največjo težavo sem se priplazil po vseh štirih iz prostora, kjer sem delal in kjer je bilo visoko nekaj nad tri čevlje. Dospel sem do glavnega rova, kjer se more hoditi pokonci, kjer sem se zopet le s težavo in počasi spravil na noge in nadaljeval pot ven iz rudnika. Vsak korak mi je povzročal bolečine, posebno še, ko sem stopal zunaj po strmini navzdol proti cestni kari, na katero sem tudi s težavo vstopil. Vsak sunek cestne kare, kadar je obstala in kadar je zopet potegnila, mi je povzročil take bolečine v križu in hrbtu, kot da bi imel notri same nože, kmalu bi bil na glas zavpil.

Vsesti seveda se nisem mogel in sem na kari kar na koncu obstal.

Ko sem bil pa vstopil v karo, tedaj me pa vsi potniki v kari prestrašeno pogledajo, kot da bi zagledali kako prikazen. Ne vem, kako strašen sem moral biti za pogled. Moral sem biti gotovo bled kot zid in morda so ljudje mislili, da je v karo vstopil mrlič. Morda ni dosti manjkalo, da nisem povzročil panike in da

se ljudje niso razbežali.

Pot od rudnika do doma je trajala eno uro in je bila zame pravi križev pot. Ko sem prišel domov, sem se zopet z največjo težavo umil in preoblekel, potem pa se vlegel na posebno posteljo in ležal nepremično dva dni in dve noči, da me je pod menoj peklo kot ogenj, pa se nisem mogel nič dvigniti ali obrniti, ker mi je vsak gib povzročil silne bolečine.

Poklicani zdravnik je po preiskavi ugotovil, da sem sicer hudo pobit, a da vendar ni ničesar zlomljenega. Nerazumljivo pri tem mi je, kako se je moglo zgoditi, da sem bil pod kamnom tako lepo zbravnan in da mi zato ni ničesar zlomilo, ko sem vendar prej na eni nogi stal, na drugi klečal. Da mi pa križa ni zlomilo, je pa le malo manjkalo. Zato sem ves čas pod kamnom napenjal vse moči, da mi silni pritisk križa ni vdal in zlomil.

Več tednov je trajalo, preden so bolečine ponehale in da sem bil zopet zmožen za delo. Šel sem zopet v rudnik in v njem delal dalje kot prej.

(Konec prih.)

Križem Kraljestva Križa.

P. Hugo.

KONVENCIJA komunistične mladine. — Pa ne mislite, da se je vršila kje v Rusiji. V našem New Yorku je bila 7. maja. Prihitele je nanjo 650 delegatov iz 36 ameriških držav. Govorila sta na njej med drugimi njen predsednik Viljem Z. Foster in komunistični prezidenčni kandidat Earl Browder. Priporočala sta delegatom, naj članstvo, ki je zastopajo, pridno snuje komunistične celice med "nezadovoljno mladino" in jih spaja v revolucionarno organizacijo. Pozivljala sta jih, naj se krepko udeležujejo pri C.I.O. ter pomagajo ustanavljati klinike za prosto zdravniško pomoč in — porodno kontrolo. Mladina s takimi vzori obeta temno bodočnost.

ŠPANSKI film. — Francova narodna vlada je izdala tretje poročilo o rdečem paševanju v onih krajih, ki jih je iztrgala nasprotnikom. Iz njega posnemamo sledeče: V 37

krajih, ki jih je njena komisija preiskala, ni ostala nobena cerkev neoskrunjena. Ali so rdeči divjaki porušili, ali kako drugače oskrunili. Mašna oblačila in drugo cerkveno opravo so deloma uničili, deloma pokradli. Duhovniki v dotičnih krajih so bili razen 7 pobiti. V desetih slučajih je komisija dognala, da so bili zverinsko mučeni. V Paledi je bil 62 let star duhovnik, Rev. Pavlin Izquierdo Roman, ne zaslislano trpinčen, preden so ga ustrelili. Dali so mu 40 krogel. — V Valdelacasa so Rev. Justa Lazaya sadistično mučili. Potem so mu dali dovoljenje, da se sme pred smrtjo še posloviti od svoje matere. Ko sta si mati in sin zadnji-krat padla v objem, se je vsul nanju dež krogel. V objemu sta prejela mučeniško krono. — V Monbeltran so Rev. Damiana Gomeza vrgli na truck in ga vlekli na bližnjo fronto pri Puerto del Pico. Tam so ga kot hlod vrgli na tla, da si je nogo zlomil. Ko je on bolešno zdihoval, so sami sedeli pri okrepčilu in se norčevali iz njega. Ko so se naveličali njegovih vzdihov, so ga postavili na rob prepada in porabili za tarčo, dokler se ni zvrnil v prepad. — V Oropesi so frančiškanskega predstojnika, Rev. Nicefora Perzla, strahovito mutilirali, mu odrezali ud za udom. Takega so vlekli na mestno križišče, kjer so vprizorili bikoborbo. Vlogo bika je moral igrati mutilirani Rev. Nicefor. — Istotam so župnika Rev. Restituta potegnili iz postelje, ki jo je moral čuvati radi ravno prestane operacije. Vlačili so ga po ulicah, mandrali in teptali, potem pa obesili na drog in ustrelili.

RUSKI "pilgrimi". — Da, tudi sovjetska Rusija ima svoje "pilgrime". Isti vzrok jih je pogнал na romarsko pot, kot nekdanje angleške puritance; zvestoba verskemu prepričanju. Le ta razložek je med angleškimi oz. ameriški in ruskimi pilgrimi, da so oni romali čez morje v takratno angleško kolonijo Ameriko, ruskim je pa tako romanje nemogoče. Doma po ogromni Rusiji romajo. Je to posebna sekta ruskega pravoslavja, ki jo je rodilo bojševiško preganjanje. "Krščanski popotniki" se imenujejo. Pravoslavni ruski škof Serafin, ki jo dobro pozna, nam jo je tako-le opisal: "Krščanski popotniki so zvesti pripadniki stare konservativne cerkve. Prepričani so, da

komunizem ni drugega ko Antikrist. Zato nošejo o njem ničesar slišati. Tudi "žive" komunistične cerkve in njene duhovščine ne marajo. Zato je sovjetska vlada strogo prepovedala to versko sekto. Kljub temu jih je Rusija polna in delajo boljševikom velike preglavice. To pa zato, ker so potujoči propagandisti vere. Oni zapuščajo svoje domove in vse, kar imajo, ter gredo iskat Boga v uboštvu in brezdomju. Njih pravilo je: Vzemi palico v roko in pojdi na pot! Kdor te bo vprašal, odkod si, reci: "Nimam doma!" Če bo hotel vedeti, kam si namenjen, odvrni mu: "Mesta luči iščem na tej oskrunjeni zemlji!" Kot berači oblečeni, golo glavi, z romarsko palico v roki in s torbo na rami, v kateri imajo sv. pismo, molitveno knjižico in kak kosček kruha, romajo dalje iz mesta v mesto, iz vasi v vas. Vsakega, ki ga srečajo, lepo krščansko pozdravijo, in če kaže, versko poučijo in poživijo. Nočni počitek jim da mati narava ali pa dobri podeželski ljudje na slami. V svojih duhovnih potrebah se zatekajo izključno k protiboljševiški duhovščini, katerih skrivališča so jim dobro znana. Vlada jih seveda preganja in zapira, kjer koga dobi. Za kazni se morajo udeleževati brezbožnih predavanj. A čim bolj so preganjani, tem bolj se množe. To jih samo utrjuje v prepričanju, da je prerokovani "človek greha" Antikrist že na svetu in sicer v boljševikih.

HITLERJEVO maščevanje. — Ker Hitler ni dobil zahtevanega zadoščenja za bombo iz Chicage, se je znesel nad katoličani. V punčico njih oči jih je sunil. Na Bavarskem, ki mu je dala gostoljubno in varno zatočišče v svojih gorah, je dal zapreti vse katoliške šole, 966 po številu. Skeleč je ta udarec, to se ne da tajiti. Skeleč za cerkev, za starše, za otroke in za njih vzgojitelje in vzgojiteljice. A končno bo najbolj skeleč za Hitlerja samega. Je bil Bismarck, "železni kanceler", drugačen mož, pa je moral pred cerkvijo v Kanoso. To je pot, na katero morajo prej ali slej vsi proticerkveni tirani. In če Hitler misli, da bo častna izjema, se zelo moti. Kaj velja, če ne bo enkrat imel zopet priliko, celico kake ječe nanovo prepleskati? Božji mlini počasi meljejo, pa sigurno in temeljito. Mi prepuščamo maščevanje Bogu.

"SVOBODNO" glasovanje. — Hitler bi rad zatajil, da je bil svoj čas navaden pleskar, pa kar ne more. Svojo obrt je prenesel na politično polje. Bolj spretno kot nekdanj sobe, zna zdaj svojo voljo s pravnim beležem prebeliti. Katoliške šole je hotel zatreti. Pa to osebno tiranstvo bi ga utegnilo v ostalem svetu diskreditirati. Dal je na "svobodno" glasovanje, ali hočejo starši otroke še nadalje pošiljati v katoliške šole ali ne. In čujte, 95 procentov staršev se je odločilo za državne šole! Zmagoslavno je Hitler to oznanil celemu svetu, češ: Ljudski glas, božji glas! Če bi že ostali svet tako malo poznal kremenito katoliške Bavarce in bi tej laži nasedel, jo je kardinal Faulhaber, njihov primas, temeljito razgalil. Z neustrašenostjo Janeza Krstnika je izjavil: "Pred Bogom in pred zgodovino slovesno izjavljam, da takozvano svobodno glasovanje ni bilo svobodno. Mnogo staršev je glasovalo pod pritiskom." No, sicer nam je pa to "svobodno" glasovanje že izza volitev "Fuererja" dobro znano . . .

čuvarica čistosti vere, je izdala na hierarhijo in duhovščino odlok, naj brezpogojno nastopi proti nekim praznoverskim izrastkom, ki pravi veri le škodujejo. Izrecno tega praznoverja ne omenja. Naknadno se je razvedelo, da so dale povod temu odloku neke takozvane "ve-

PROTI praznoverju. — Rimska kongregacija sv. oficija, ki je vrhovna eksekutivna različna pobožnosti". Obstoje v tem, da mora dotični, ki hoče biti uslišan, toliko in toliko časa moliti to ali ono molitev. Nato jo mora toliko in tolikokrat prepisati in drugim razposlati. Tudi med nami je to praznoversko "verižništvo" razširjeno. Pisatelj teh vrstic je bil že ponovno vprašan, kaj je na tem. Kar je zasebno dotičnim že pred tem odlokom odgovoril, to odgovarja zdaj javno: Take praznoverne molitve spadajo v ogenj, četudi morda stoji v njih grožnja, da bo dotični, ki jih ne pošlje naprej, nesrečen in "ferdaman".

KAKRŠEN oče, takšen sin. — Iz Rige. Letonska, poročajo, da so tam mlado-komunisti dejansko napadli ondotnega pravoslavnega škofa Gorki-ja. Odvzeli so mu naprsni

križ in listine ter ga tako tolkli po glavi, da so ga morali prepeljati v bolnišnico. Tajna rdeča policija je prvotno izjavila, da napadalcev ne more izslediti. Ko jih je pozneje škof sam izsledil in javil oblasti, je pa policija njega prišla in ga radi obrekovanja komunistične mladine pregnala z njegovega škofijskega sedeža. Njegov naprsni križ je oddala ateističnemu muzeju. Komunisti so ponosni na tako "junaško" mladino in jo ščitijo.

NOV svetnik. — V kratkem bo proglašen za svetnika španski frančiškanski brat Salvator iz Horte. V svetu je bil najprej pastir, potem čevljar. V samostanu pa kuhar in vratar. Že v življenju je bil znan kot velik čudodelnik. S samim znamenjem sv. križa je razne bolnike ozdravljaj. Njegova posebno izrazita čednost je bila ponižnost. Ko ga je radi slovesa, ki ga je užival, nekdo svaril, naj se pazi pred ošabnostjo, mu je odgovoril: "Jaz vedno mislim, da nisem drugega kot vreča slame. Taki vreči je vseeno, če jo postavijo v hlev ali pa v človeško stanovanje!" Papež Klement XI. ga je proglasil za blaženega. Zdaj bo proglašen za svetnika. Mi bi tega niti ne omenjali, ker ni nič novega v katoliški cerkvi. Ona je na svetniških dušah še vedno plodovita. Omenjamo. Omenjamo le zato, ker je clevelandska "Enakopravnost" ta dogodek tako nerodno ovekovečila in s tako neslano opazko opremila. Pravi, da je bil to profesor lajik. Iz Laicus prof.-brat lajik z obljubo, so vam "šuštarji" naredili lajik profesor. Dostavljena norčava opazka svedoči, da je urednik Jon-tez dobil vrednega naslednika. Zato mi nimamo nikakega vzroka, svojega stališča napram "Enakopravnosti" spreminjati. To moramo z obžalovanjem konstatirati.

DA bi bilo že konec vojske! — Menda ni nobeno navdušenje tako umetno vzdrževano, kot je navdušenje za vojsko. Za vojsko so v resnici navdušeni samo razni vojni dobičkarji. Zato ne dvomim, da so Španci ene in druge skupine do grla siti vojske. Verno ljudstvo veliko moli in se pokori, da bi se kmalu pokazala mavrica miru. V Seviliji n. pr. je vsako soboto spokorna procesija iz cerkve božjega Odrešenika v tamkajšnjo stolnico. Procesija se vije ob 7. zjutraj. V stolnici pred Mariji-

nim oltarjem vsi spokorniki prejmejo sv. obhajilo v ta namen. Procesija je vedno daljša, ker za to priliko tudi podeželsko ljudstvo vre v mesto.

SVOBODOMISELNA internacionala. — Letošnji svetovni kongres svobodomiselcev je bil v Parizu, kot je bilo na prvem shodu v Pragi pred par leti sklenjeno. Iz delovnega programa, ki ga je za bodočnost načrtoval, vidimo, da so nekoliko spremenili taktiko. Ugotovili so, da naravnostni boj proti "klerikalizmu" ne obeta skorajšnjega zaželenega uspeha. Se mora drugače začeti. S svobodomiselnim kulturno-prosvetnim delom: brošurami, ljudskimi predavanji, letaki itd. je treba zasejati razdor v katoliške vrste. Razdor med konservativnimi elementi, pod vodstvom reakcionarnih škofov, ter med naprednimi meščansko-delavskimi krogi že obstoji. Treba ga je samo poglobiti, da se borbena obrne proti cerkvi. To da je najkrajša pot do strnjene svobodomiselne in demokratične ljudske fronte. Naša S.N.P.J. se bo gotovo zapisala v to bratovščino, če se že ni. In njeni "katoliški" člani bodo pridno pljuvali v svojo lastno skledo. Zavednost pa taka, celo pri "špicah".

OZNANJAJTE raz strehe! — Naš Gospod je glede svoje blagovesti dejal: "Kar slišite na uho, oznanjajte raz strehe!" Je hotel reči: javno, povsod in vsem oznanjajte mojo blagovest! Takorekoč uradne prižnice resnice so po cerkvah. A tam zajamejo le zelo omejen krog poslušalcev. Širokih mas glas s prižnic ne doseže. In vendar je v teh masah mnogo bogoiskateljev. Glede teh velja v prenešenem pomenu: Pojdite na razpotja! Tja jim ponosite blagovest resnice! Laž in skaljena resnica se že dolgo poslužuje te prižnice. Čista katoliška resnica jih doslej še ni veliko snubila, potem te prižnice, vsaj med nami ne. Odkar so se pa laiki začeli bolj udeleževati pri katoliškem apostolatu, je začela tudi ta prižnica prihajati do časti. Med nami so jo zasedli "Borci za Kristusa". Njih organizator je znani agilni konvertit Mr. David Goldstein, bivši Jud in socialist. Na vzhodu, zlasti v Bostonu, že delj časa nastopajo. Zdaj beremo, da mislijo začeti tudi na srednjem zapadu. Iz St. Paula poročajo, da je ta apostolat v teku. Vpregli

bodo tudi tehniko. Najprej nameravajo pričeti na deželi. Z avta, opremljenega z ojačevalci, bodo pridigali. Potem bodo naskočili večja mesta. Nedvomno je ta apostolat popolnoma v skladu z Gospodovo zapovedjo: Označajte raz strehe!

S HAKESPEARE "umrl kot papist". — Da je ta pesnik velikan umrl kot katoličan, ni nikaka nova domneva. Novo je to, da ta domneva vedno bolj prehaja v dognano dejstvo. Do tega zaključka je prišla nekatoliška pisateljica Klara Longworth de Chambrun, ki že dolgo leta raziskuje Shakespearovo življenje in delo. Kot taka pač nima vzroka, prisojati tega pesnika katoličanom. Svojo trditev opira zlasti na novo odkrit zgodovinski vir, ki sega tja v njegovo dobo nazaj. V Corpus Christi kolegiju v Oxfordu so odkrili Viljem Fultonovo zbirko zgodovinskih dokumentov, med katero se nahaja tudi življenjepis Shakespearjev. Na koncu je pripis: "Umrl je kot papist!" Ta pripis je od protestantskega pastora Rev. Rihard Daviesa, ki je služboval par milj od Shakespearovega rojstnega kraja Stratforda. Celoten pripis se glasi: "Prekletstvo naj zadene tistega, ki bi odstranil njegove kosti. Umrl je kot papist!" Nimamo vzroka dvomiti o zgodovinski resničnosti te opazke, tem manj, ker očitno izvira od zagrizenega nasprotnika katoliške cerkve.

Kotiček

*lemontskih
klerikov*

ČE BO KOGA ZANIMALO . . .

Letos — to že vsi veste — so trije od nas klerikov dosegli najvišji cilj svojih želja. Postali so novomašniki. Tako se je število nas klerikov, duhovniških kandidatov, nekoliko znižalo. Zavaljo tega pa nismo nič žalostni, iz srca jim privoščimo in zraven želimo, da bi tudi mi ostali bili kmalu tako srečni. Slovesnosti novih maš so že da leč zadaj in so bile na široko popisane v drugih listih. Zato ne bom tu ponavljal.

Dne 5. avgusta ima naš letošnji edini novinec narediti svoje neslovesne obljube. To je Fra. Jerom Selak iz New Yorka. Precej težko mu je moralo biti samemu celo leto v novicijatu, zato se bomo z njim vred veselili, ko

pride zanj dan prvih obljub. Potem se mu bo odprlo novo "polje delovanja" in sicer v prvem letniku filozofije. Prepričani smo, da bo šel božji blagoslov skozi vsa leta resnega študija z njim.

Zdaj med počitnicami imamo kleriki zopet obilo dela zunaj na naših gričih in v dolinah. Razdeljeni smo v pet skupin. Prva skupina ima na skrbi popravilo ceste, ki vodi na hrib h groti in na "picnic grounds". Po tolikih letih je cesta precej trpela ob nalivih in drugače. Tu pa tam smo jo že večkrat kaj popravili, toda zdaj zahteva popolnoma novo in trdno podlago. Zato bodo naši "cestinarji" sedaj kar novo cesto naredili. — Druga skupina pomaga Mr. Kobalu, možu z muštacami, postavljati nov "refreshments stand". — Tretja skrbi za lepoto okoli grote. — Četrta dela na polju. Ravno zdaj pospravlja seno, ki ga je letos precej. — Zadnja skupina pa ima raznovrstna dela, ki jih določuje P. gvardijan. Kadar pride delo, ki ga druge skupine ne utegnejo opraviti, ga izvrši ta "jack of all trades" skupina. Tak je naš letošnji "New Deal".

Letina doslej prav dobro kaže. Vse lepo raste na vrtu in na polju. Koruza je celo najboljša v tem okraju, tako pravijo nekateri. Samo pšenica noče rasti. Oves je dobil klasje, ko je bil še prav nizek. To menda ni posebno dobro. Dežja smo imeli prejšnji mesec prav dosti, zdaj se je pa ustavil in nam že po malem preti suša. Vseeno bo Bog poskrbel, da bomo imeli, kar je treba. On ve, kako je prav.

Fra. Martin Stepanič.

HVALJEN JEZUS!

Ko vidim ljudi hoditi mimo cerkve in opazujem, kako dvigajo klobuke, si mislim včasih: Ali se tudi v resnici zavedajo, da pozdravljajo vsemogočnega Boga, ali pa delajo to samo iz navade . . . Vem sicer, da Bog ne zameri, ako kdo samo iz navade in brez globljih misli privzdigne klobuk, Bog ni skop in ne pusti nobenega dobrega dela brez plačila. Vseeno je potrebno, da so tudi naše misli tam, kjer je naše dejanje.

Nekoč je stopal duhovnik po cesti in srečal ga je znanec. Ustavi ga je in mu svetuje, naj obišče nekega moža, ki je na smrt bolan. Duhovnik je hitro spoznal, o kom je govor, in je brž obljubil. Šel je in našel bolnika jako v žalostnem položaju. Bil je ves bled in je z veliko težavo dihal. Dal se je pregovoriti in je opravil po dolgem času zopet enkrat dobro spono.

Ko sta končala, se je bolnik počutil zelo srečnega. Duhovnik ga vpraša: Zakaj mislite, da vam je Bog naklonil to milost pred smrtjo, saj se ne spominjam, da bi vas bil kdaj videl v cerkvi? — Bolnik upre oči v duhovnika in mu reče: Prav ste rekli, v cerkev nisem hodil in tudi drugače nisem molil. Toda ko sem bil pri prvem sv. obhajilu, sem dal župniku besedo, da ne bom šel nikoli mimo cerkve ne da bi dvignil klobuk in pozdravil Zveličarja v tabernakelju z besedami: Hvaljen Jezus. To besedo sem držal in nisem niti enkrat pozabil. Tako tudi Bog ni pozabil name v svoji dobrohotnosti in mi je za to malenkost podaril tako veliko milost tik pred smrtjo . . ."

Fra. Rafael.

V nedeljo, 11. julija smo praznovali 25 letnico obstoja našega komisarijata. Za nas frančiškane je ta obletnica velikega pomena. A tudi naši dobri prijatelji po slovenskih naselbinah so se zavedali pomembnosti dneva ter se udeležili slavnosti v velikem številu. Iz La Salle-a so celo prišli z dvema busoma, iz Waukegana pa tudi z busom. Mnogi posamezni romarji so prišli od zelo oddaljenih krajev: Pittsburgh, Ambridge, Lorain, Port Washington itd. Okinčali smo oltarje, cerkev in groto. Zastave so plapolale v zraku, ko je lahni veter potegnil, ki je pa tudi omilil močne žarke žgočega sona. Romarji so se zbrali pri cerkvi in ob določenem času korakali v procesiji na hrib. Sprevod je šel po navadni poti k groti in med potjo smo molili rožni venec. Dospevši k groti se je takoj pričela slovesna sv. maša. Za celebranta je bil letošnji novomašnik iz Forest City, p. Andrej Svete, za diakona sheboyganski novomašnik p. Ciril Šircel, za subdiakona pa chicaški novomašnik. Preč. p. Bernard so imeli pridigo med mašo. Pozdravili so romarje v imenu samostanske družine. Pridiga ni bila toliko o preteklosti — o preteklih 25 letih našega komisarijata — marveč je imela opraviti z bodočnostjo in je povedala, kaj naj storimo, da se bomo zopet poživili v pravem krščanskem duhu in pobožnosti. Preč. slovenske sestre, naše sosede z grške Asizi, so povečale slovesnost dneva s prelepim pe-

tjem. Po maši so letošnji novomašniki podelili skupno svoj novomašniški blagoslov. Po končanih cerkvenih obredih so se romarji razšli in poskrbeli tudi za svoje želodce. Popoldne ob treh so naš preč. p. komisar imeli kratko pridigo. Takoj po pridigi so bile pete litanije in blagoslov z Najsvetejšim, katerega je podelil p. Hugo. Tudi popoldanski obredi so se vršili pri naši lurski votlini.

Nekaj sem že omenil o našem toplem prijatelju — soncu. Potili smo se tako, da je bilo strah in "grozdje". Brez vetra še prestatni ne bi mogli vročine. Proti večeru je pa začelo deževati. Tako nenadoma je prišlo, da so mnogi nezaželeno tuš vzeli. Koncem konca, vse se je vršilo v najboljšem redu. Nobeden ni zameril soncu njegove toplote, vsak je rekel vetru: dobrodošel in se tudi veselil dežja. Morda ste opazili ali pa občutili, da naša pot na hrib ni kot se žika. A veliki kupi kamna poleg pota so že dobro znamenje. Niso namreč za novi samostan, temveč za novo cesto. Prejšnje leto smo popravili pot okoli jezera in pred groto ter važe položili. Letos smo se spravili pa nad cesto. Če boste imeli malo potrpežljivosti z nami, bomo že polagoma naredili "bulevard". Rimsko mesto ni bilo zidano v enem dnevu, torej tudi naš bulevard ne bo končan tako hitro. Bomo morali imeti tudi kake javne ceremonije, ko bo cesta slovesno odprta. Že naprej vas povabimo, da se pridete vozit na novi bulevard.

P. Alojzij.

DAROVİ

ZA LIST IN MARIJO POMAGAJ: Po \$1: M. Lovča, F. Plautz, U. Mirn, A. Oratch, M. Hren, M. Mulc, A. Bresnik. — Po 5c: M. Urh, M. Bojc, M. Smith. — M. Skerl \$1.50, J. Okoren \$5, A. Lumpert 25c, J. Klarich \$2.50, M. Ivanetich \$5.

LUČKE PRI MARIJI POMAGAJ: Po \$1: Novlan, Lauriski, Zakrajsek, Nemgar, Tomšič, Jakatič, Cadonič, Shutej, Pike, Opachar, Champa, Svete, Jancigaj, Sellak, Deyak, Kushlan, Stariha, Oratch, Gornik, Mulc, Pozlep, N. N., Traven. — Po \$2: Cimperman, Ferk, Retele, Blazic, Rozic, Bochnik, Gercar, Zore, Rogan, Tomazič, Cankar, Radez, Nemanic, Zakovsek, Jereb, Kočevan, Nose Zore, Dolinar, Stukel. — Po \$5: Hudak, Deyak, Pirs, Kerjic, Rupert, Gole, Vidmar, Kostnik, Sever. — Po 50c: Troya, Bendey, Krušitz, Stiglitz, Percin, Vesel, Hrovatin, Kočevan, Blatnik, Erchul, Reznikar, PePterlin, Starman, Luzar, Stutte, Pekol, Ule, Sitar, Supančič, Jelenčič, Intihar, Likovich, Fortuna Bluth, Crsich, Filak, Kramarich, Kuzma, Ošaben, Ule, Zagore, Repush, Zitnik, Gornick, Hren, Perovsek, Osterman, Grzetic, Smintic, Retele, Habian, Chesnik, Slapnichar, Urbas, Krebs, Lavtar, Aufderklam, Zbašnik, Zurich, Okorn, Topolka, Rezek, Barker, Mihelich, Vidmar. — Po 30c: Shutte, Sustersic, Zokel, Starin, Hlade, Mihelich, Lumpert, Gregorčič. — Po 25c: Ambruše, Slobodnik, Zelko, Adamich, Dragovan,

Sterniša, Papish, Levstik, Čič. — Po 10c: Oblak, Urich, Krall, Lovča. — Majerle \$6, Lampe \$4.50, Stimetz \$3, Jelenčič \$2.50, Dercar \$1.50, Perhne 80c, Perušek \$1.25, Vranicher 35c, Korenčič \$2.50, Zore 40c, Simec 15c, Janecz 20c, Perusek 75c, Chacuta 20c, Kunie 35c.

APOSTOLAT SV. FRANCISKA: Po \$10: Anton Anzich, Rose Horat, Jerry Okorn, George Flajnik, Anna Flajnik, Joseph Kovač, Josephine Delost, Mary Anzich, Alojzij Anzich, Josip Stepan, Barbara Sedmak, Agnes Kromesec, Margaret Kromesec, Margaret Gerchman.

KRUH SV. ANTONA: F. Starman \$1, K. Novak \$1, M. Medic 25c.

BARAGOVO SEMENISČE: Anna Bresnick \$1, K. Starce \$2, A. Vancas 50c.

KITAJSKI MISIJONI: Busy Bees \$40, A. Bresnik \$5. (za odkup pog. otroka), in \$1.

SVETE MAŠE: — Po eno: Kompare, Stibler Požun, Skulj, Slobodnik, Swan, Sedmak, Hohcevar, Toleni, Mulc, Perušek, Kastelic, Panian, Rezek, Adamich, Ancelj, Michalowski, Mance, Russ, Jancigaj, Vodovnik, Sajovec, Lavtar, Furar, Sterk, Novlan, Kurant, Bresnik, Udovich, Vincec, Sterk, Gradišar, Dresar, Vidmar, Kambič, Russ Smolič, Strelc, Glivar, Hren. — Po dve: Bojc, Mihelich, Molienik, Turk, Moren, Volk, Francel, Skerl, Sajovec, A. N., Klun, Zabčič. — Po tri: Stayer, Falle. — Po pet: Woovsek, Kramarič. — A. Grdina 10.

POSEBEN DAR. — Mrs. M. B. za Baragovo semenišče \$350.00, za samostan \$30.00. Darovalka noče biti imenovana. Naj ji Bog obilno povrne!

OZNANILA

1. Najprej se moramo nekoliko opravičiti zavoljo tega, ker ta številka ni posvečena našim organizacijam in društvom, kakor je bilo napovedano. Bili smo namreč opozorjeni na to, da bo za kaj takega bolj primerna septemberska številka. Radi smo se vdali in tako naj bo. Ta številka je pa v prvi vrsti posvečena Rafaelovi družvi v Ljubljani, ki ta mesec slavi tam desetletnico svojega živahnjega delovanja. To nam je torej prišlo ravno prav.

2. NA NAŠ JUBILEJNI KOLEDAR ZA LETO 1938 ne pozabite! Čas se hitro odmika. Do 15. avgusta smo nastavili čas za pošiljanje oglasov, slik in dopisov. Nič ne bomo veseli, če bo treba nastavljeni čas podaljšati. To bo namreč žalostno znamenje, da naš klic ni našel dovolj zanimanja in odziva. Torej, zastopniki in naročniki, prihranite nam to — razočaranje . . .!

3. KAMPANJA ZA TISOČ NOVIH NAROČNIKOV se še vedno prav zadovoljivo obnaša. Ako bi imeli sedaj 600 novih, bi se ne mogli in ne smeli pritoževati. Pa sami vidite, da smo že nekje pri 900. Torej pokonci glave . . . nak, bahanja pa rajši nič! Baharija je grdobija! Rajši recimo zopet: Hvala Bogu in vam, dobre duše, ki ne daste miru in gmaha, da jo hitreje tisti tisočak k nam primaha. Eno se pa vsi lahko učimo iz tega: DELATI JE TREBA, PA GRE! Samo jamranje človeka nikamor ne pripelje, kvečemu — v lenobo. Tja pa nočemo, kajne da ne?

NOVIH smo toliko dobili od zadnjic in sicer od sledečih:

Mary Papesh, Joliet, Ill.	5	Mary Cadonic, Pittsburgh, Pa.	12
Mrs. Gerčar, Clev., O.	1	Anna Markoja, Bridgeport, Conn. ...	1
Frank Stefančič, Clev., O.	1	Rose Ujcic, Cleveland, O.	1
Marco Bluth, Joliet, Ill.	1	Brat Filip, So. Chicago, Ill.	1
Katarina Kočevan, Greaney, Minn. ...	2	Lucija Gregorčich, Milwaukee, Wis. ...	1
Brat Antonin	9	Kogovsek-Perko, Collinwood, O.	1
Mr. Kaplan, Leadville, Colo.	3	Angela Preglet, Gilbert, Minn.	1
Brigita Spenko, Chicago, Ill.	2		
Anna Pičko, Bridgeport, Conn.	2		
Jennie Maronick, E. Helena, Mont. ...	1	Skupaj	56
Rockdalee, Ill.	7	Zadnjič	815
P. Benignus Snoj	2		
Ignac Trunkel, Great Falls, Mont.	2	SKUPAJ	871

4. Nekateri dopisniki in člankarji so jako nepotrpežljivi, ako ne najdejo precej naslednji mesec svojih stvari tiskanih. Mi ne moremo vedno vsem takoj ugoditi, saj si lahko mislite, da je vse polno vzrokov za to. Naj potrpi, kdor more. Kdor ne more, naj skoči iz kože in mu bo odleglo. Dalje naj izrečemo željo, da bi se dopisniki kolikor mogoče podpisovali v listu s pravimi imeni. Seeveda pa razumemo, da včasih to ni na mestu, in takrat radi sprejememo spis tudi pod izmišljenim imenom ali sploh brez imena. Glavno je, da se razumemo.

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Bernard.

EUCLID, OHIO. — Piše Mrs. Gombach. — Ko dobim v roke naš priljubljeni list Ave Maria, najprej preberem Krtačo Dolgega Janeza. Želim Janezu mnogo uspeha in naj ga Bog blagoslovi za njegovo plemenito delo. Naj njegove besede odpro oči mnogim zaslepljenecem in utrdijo v njih edino pravo vero, ki nam je dana od Boga. — Prvo nedeljo v juniju je bilo prav lepo pri naši fari, ko so otroci građurali iz naše šole. Naš Father Bombach so zelo primerno ukrenili, da so dekleta takoj po graduaciji vstopile v Marijino družbo. Bilo jih je lepo število, ki so se pred oltarjem zaobljubile Mariji. Naj vas Bog blagoslovi, dekleta, da bi bile zares vedno vredne Marijine hčerke, da bi bile v veselje staršem in v ponos naši fari. Bog vas živi vse!

GILBERT, MINN. — Piše Angela Preglet. — Vašo kartico sem z veseljem prejela, prav lepa hvala. Zdaj se mi je zdravje že toliko zboljšalo, da mi ni treba ležati. Zelo sem hvaležna Bogu, ki mi je poslal to olajšanje na priprošnjo Matere božje in sv. Terezike. K sv. maši pa še ne morem, ker se mi noge zavoljo hudega revmatizma še nočejo podajati. Brat Antonin mi je pisal iz Colorade, da pride sem julija ali avgusta. Ako še ne bom mogla sama z njim okoli, bom skušala koga drugega dobiti. Naj le pride. — Tu pri nas na Gilbertu se zelo pozna, da imamo novega in mladega župnika. Cerkev je že vsa prenovljena, znotraj in pod njo delajo dvorano, ki obeta biti krasna. Tudi okoli župnišča je vse prenovljeno. Še več je pa to vredno, da znajo Father Schweiger tako lepo voditi njim izročene ovčice. Tudi po mestu so začeli precej "čistiti", da se bo ustavilo grdo ponočevanje in pijančevanje. Oh, da bi se jim posrečilo zatreti grdobije ponočevanja in pijančevanja, to bi bilo zlasti za mladino pravo odrešenje. Bog jim daj moč, da bi res vseskozi prerodili našo faro in naše mesto!

JOLIET, ILL. — Piše Marko Bluth. — Sporočam, da je Bog poklical s tega sveta Jakob Bachnika na Summit Street. Bil je zvest naročnik na ta list in točen plačnik. Tudi je

član Apostolata sv. Frančiška. Bil je neoženjen, pa zelo delaven. Kar je zaslužil, je razposodil med potrebne ljudi. Žal, od mnogih ni nikoli nazaj dobil. Kadar je koga opomnil na dolg, mu je navadno hrbet obrnil. To je žalostno od takih, ki bi lahko vrnili. Pa da bi vsaj kak očenaš zanj zmolili, pa se bojim, da še tega ne bo. Priporočam ga v molitev bralcem tega lista.

PUEBLO, COLO. — Piše Mrs. Meglen. — Naznanim Vam, da je tukaj preminula Mrs. Mary Hrovat. Dolgo let je bila naročnica na list, zdaj boste pa morali ustaviti pošiljatev, ker otroci ne znajo brati. Žena je bila jako dobra in odkritosrčna. Bog ji daj večno luč. Moram tudi pohvaliti list Ave Maria in rečem, da moramo biti vsi hvaležni frančiškanom, ki se tako trudite za naš narod, da bi ostal na pravi poti. Bog Vas živi!

CHISHOLM, MINN. — Piše Mrs. Knaus. — (Zakasnelo..) — Zadnjo nedeljo smo imeli materni dan, ki so ga bile naše matere prav vesele. Otroci so jim izkazali hvaležnost z lepimi voščili in darili. Te dni sem bila ravno nekoliko okoli zavoljo naročnine, pa so mi matere po hišah z veseljem kazale, kako so jim bili otroci pripravili vesel in lep dan. Posebno so bile presenečene matere in seveda tudi očetje, ko so jim Father Schweiger naredili tako krasen govor v gladki in lepi slovenščini — in sicer na radio. Takega govora še ni bilo slišati v naši okolici. Čestitali so staršem za njihovo požrtvovalnost in trud pri vzgoji otrok.

**Vsak dan in na vsak način prihranite
denar, če kupujete pri**

"Trikrýl's Dept. Store"

2110-14 Cermak Road, Chicago, Ill.

Dobra trgovina v prijazni okolici.
Shranite naše "STAMPS". Z njimi si prihranite
denar pri vsakem nakupu.

Tudi so jih opozorili na odgovornost pred Bogom. Taj govor je vplival celo na precej mrzla srca in ljudem privabljal solze v oči. Res, vsa čast dobremu gospodu Schweigerju in velik Bog plačaj. Nisem zmožna tako lepo napisati kot je bilo govorjeno, pa naj vendar bo to priobčeno v spomin na veseli dan. Pozdrav vsem naročnikom!

PITTSBURGH, PA. — Piše Mrs. Hočnik. — Dragi gospod urednik! Ginjena sem bila ob branju Vašega pisma, ki ste mi ga poslali na mojo pošiljatev naročnine. Vi se mi zahvaljujete za zvestobo in ljubezen, ki jo gojim do tega lista. Kdo ne bi imel rad tega lista, ki je v resnici vse ljubezni vreden? Da Vam svoja čustva tudi v dejanju pokažem, Vam tu pošiljam eno novo naročnico, ki sem jo nagovorila za naročbo. Prepričana sem, da bo tudi ona takoj vzljubila ta list in ga ne bo nikoli več pustila. Pozdrav! (Prav lepa hvala, Mrs. Hodnik! Da bi našli veliko posnemalcev!)

BARAGA, MICH. — Piše Mrs. Elenich. — Vesela sem, da imate spet novomašnike. Bog jih živi. Dandanes je težko za duhovnike. Toda vedeti moramo, da je njihov stan vsega spoštovanja vreden. Jaz verujem, kar uče duhovniki, ker so namestniki Kristusovi. Od nje ga so prejeli svoj verski nauk, zato nas še vedno uče, kar je Kristus učil. On je odbral apostole in jim dal v oskrbo svojo Cerkev. Duhovniki torej v svoji službi sodelujejo s Kristusom, njegove zaklade upravljajo, njegove milosti dele. Od njih prejemamo presveto Telo in Kri Kristusovo. Njegovo besedo nam označajo kot zvesti pastirji Kristusove črede. Neumno je govoriti, da oni sami ne verjamejo, kar nas druge uče. Seveda se dobi kak odpadnik, ki ni do smrti zvest. Premnogi se pa zopet vrnejo nazaj v Cerkev, ko vidijo, da so zašli na kriva pota.

LEMONT, ILL. — Piše urednik. — Dobili smo pismo, ki ne smemo povedati, odkod je. Pisal nam ga je gospod, ki ga ne smemo imenovati. Če se bo kdo čudil, zakaj ničesar ne zapišemo o slavnosti tistega gospoda, mu bo to pismo vse razložilo. Vidite, kako strašnim šrafnigam bi zapadli, če bi drugače ravnali. Takole piše: Iskreno čestitam k srebrnemu jubileju komisarijata, ki ima res velikanski pomen za ves izseljeni slovenski narod v Ameriki. Hvalim Boga, ki je po oo. frančiškanih

razlil toliko milosti na naše ljudi za razvoj našega duhovnega življenja. — Zdaj pa prosim tako lepo kot lačen kruha eno stvar. Ne Ave Maria ne Koledar naj ne zineta besede o mojem — — — Mislim prav zares. Prvič je že vse minilo. Drugič nima nobenega pomena. Tretjič ne bo naša fara zato nič boljša. Četrtrič nihče ne ve za pravi datum. Petič moji živci tega ne prenesejo, bolan pa zato nočem biti. Šestič bi jaz potem odpovedal Ave Marijo in Koledar, kar bi ne bilo lepo. Sedmič bi me nikoli več ne bilo v Lemont, kar bi tudi ne bilo v čast ne Vam ne meni. Osmič bi Vas jaz vse izključil iz katoliške cerkve, kar bi bilo jako žalostno. Jutri bo dež, prav gotovo bo. Vsi ga bomo veseli. Pozdrav! — Tako torej piše ta gospod. Mi smo pa rekli: Bo pa tako, vseeno pa dostavljamo: Bog ga živi!

SKRITIKOT, COLO. — Piše Mrs. Dobražena. — Pristrčno se zahvalim za Vašo dobroto, ko ste mi poslali . . . Naj Vam ljubi Bog vse stotero povrne. Vedno bolj spoznavam, kako ljudje po krivici toliko govorijo zoper duhovščino. Pred več leti mi je pravil prijatelj, da se je treba bati duhovnika. Rekel je, da pravi pregovor: Ako se ti duhovnik na suknjo vsede, odreži tisti kos suknja in ga vrzi daleč proč. Jaz sem bila v tistih časih tudi takih misli, zdaj sem pa že imela dosti prilike, da sem spoznala, kako nespametno ljudje govorijo. Tisti možak je menda še ostal pri svojih mislih. Jaz sem pa sklenila, da mu bom o prvi priliki naročila list Ave Maria, da bo bral in spoznal, kako lep list je to. Zelo rada bi tudi prišla v Lemont in se osebno spoznala z duhovniki tam. Bodite lepo pozdravljeni in Bog naj Vas obilno blagoslavlja.

DEKLETOM NA SRCE.

Vzvišen je redovni stan in blagor onemu, ki ostane v njem zvest do konca. To naj si vzame k srcu tisto dekle, ki se čuti poklicano, da bi v samostanu služila Bogu in skrbela za svojo dušo.

V redu slovenskih šolskih sester imate tudi priložnost, delovati v prid tukajšnje slovenske in hrvatske mladine. Sprejemajo se dekleta v naš red od šestnajstega do tridesetega leta.

Sisters of St. Francis
Mount Assisi Convent
Lemont, Ill.